rozsévač rozsievač

12

december–prosinec
2018
ročník 87

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Koncil Evropské baptistické federace

Aký by bol život bez Vianoc?

Vánoce jsou doba očekávání

Vianočné poklady

VÁNOCE

„Boh tak miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ (Ján 3, 16).

Koncil Evropské baptistické federace

Ve dnech 26. – 29. 9. 2018 se konal Koncil EBF ve Lvově na Ukrajině. Za naši BJB jsem se ho účastnil já spolu s br. místopředsedou Výkonného výboru Erikem Polohou. Koncil EBF se koná každý rok zpravidla koncem září a kromě zástupců jednotlivých členských baptistických jednot ze zemí Evropy, Střední Asie a Blízkého Východu se ho účastní i spolupracující organizace. Sám jsem se tohoto setkání zúčastnil poprvé a příjemně mě překvapila vyváženost organizačních jednání, uctívání Boha, kázání, modliteb a společenství. Na vše se během těchto několika dní našlo dostatek času. Rád bych se s vámi podělil o informace i své osobní postřehy a dojmy při vědomí toho, že nemohu postihnout vše, co na koncilu proběhlo.

Koncil začal ve středu 26. 9. slavnostním shromážděním v centrálním baptistickém sboru ve Lvově. Byl provázen nádhernými písněmi pěveckého sboru, za doprovodu smyčcového orchestru a hudební skupiny. Shromáždění oslovil tajemník EBF br. Tony Peck a prezidentka EBF sestra Jenni Entrican. Pozdrav přinesl také prezident Světové baptistické aliance (Baptist World Aliance, BWA) br. Paul Msiza z Jihoafrické republiky a Valeriy Antoniuk, předseda baptistické jednoty Ukrajiny. Generální tajemník Světové baptistické aliance br. Elijah Brown z USA kázal na ústřední téma koncilu „Smíření v Kristu“. Čtvrteční dopoledne zahájil blok uctívání Pána pod vedením skvělé ukrajinské mládežnické hudební skupiny. Prezident BWA Paul Msiza kázal na text 2 K 5,18–21 na téma Pravda a smíření. Přinesl bolestivou zkušenost z vlastního mládí, kdy vyrůstal v prostředí jihoafrického apartheidu. Ponižující životní podmínky, které zakoušel, si snad ani nedovedeme představit. Velkou vinu na tehdejším stavu rasově rozdělené společnosti měla i církev a teologové, kteří si z Bible odůvodnili nadřazenost (i duchovní) bělochů a odsouzení (zatracení) černochů. Bylo těžké přijmout víru v milujícího Boha, když byla nesena takovou církví. Přesto zvítězilo evangelium a br. Msiza našel milost odpuštění a víru v Pána Ježíše Krista. Po ukončení doby apartheidu v JAR musela rozdělená společnost procházet velkými změnami. Byla ustanovena Komise pravdy a smíření. Ačkoli byla snaha některých křesťanů tzv. „zamést věci pod koberec“ a nehovořit o nich, jedinou cestou dál bylo mluvit spolu otevřeně pravdu v lásce.

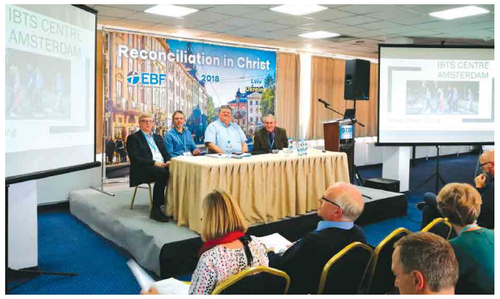

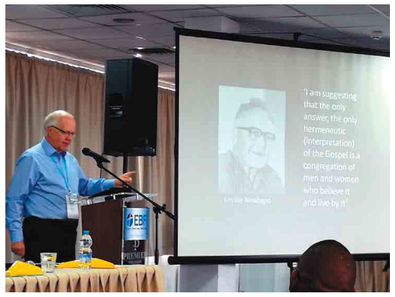

Bratr Paul Msiza ve svém kázání zdůraznil, že i když to je někdy těžké, smíření je pro křesťany imperativ, který nelze obejít. Základem pro smíření je Kristus a jeho zástupná oběť za nás. Hledáme Jeho vůli, v Jeho přítomnosti vidíme i vlastní hříchy, nejen hříchy těch, kdo nám ublížili. Jako křesťané nemáme ignorovat konflikty. Blahoslavení jsou ti, kteří působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.
Další jednání probíhalo podle pečlivě připraveného programu a písemných zpráv, které měli zástupci jednotlivých jednot a organizací k dispozici předem. Generální tajemník EBF br. Tony Peck zdůraznil, že pro EBF je důležité vytvářet misijní společenství. Nejlepším způsobem, jakým můžeme interpretovat evangelium Ježíše Krista dnešní společnosti, je skrze sbor, který evangelium zvěstuje a zároveň žije.

Z této touhy po ještě větším upevnění a povzbuzení misijního poslání baptistů vznikla iniciativa na uspořádání Misijního summitu EBF „Jan 2021“ (podle slov Pána Ježíše z J 20, 2: **„Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás“**). Tento summit se bude konat 21.– 25. 7. 2021 v Norsku ve městě Stavanger a v tom roce bude spojen i s jednáním Koncilu EBF.
Norští baptisté a EBF udělali maximum pro snížení ceny pro účastníky, kteří tak nebudou platit konferenční poplatek, jen ubytování a stravu. Byl ustanoven tým, složený z lidí z různých regionů EBF, který se bude zabývat programem summitu tak, aby byl pro všechny generace, včetně rodin s dětmi a mládeže.

Pavel Coufal, předseda Výkonného výboru BJB

(Pokračování na strane10)

Obsah

Koncil Evropské baptistické federace.....2
Kdo má narozeniny?.....3
Radostné Vánoce.....4
Vianočné poklady
Naplnění Božího zaslíbení
Nezapomeň na dárkové balení.....5
Aký by bol život bez Vianoc?
Vánoce jsou doba očekávání
Nádej pre deti Nepálu.....6
Milujte jeden druhého (Ohlasy z Koncilu)...7
Predstavenie revúckeho tímu (Misia) 8
Hospodin má zalíbení ve svých dětech.....9
Koncil Evropské baptistické federace /2 ...10
Spomínajte na svojich vodcov.....11
Lepší alternativa není.....12
Moje první Vánoce.....13
Naplnění Boží vůle
Cesta křesťana Johna Bunyana.....14
REVIVAL – Retropiesne Rádio 7.....15
Vánoce v koncentráku
Vánoční zamyšlení.....16
Bratr kazatel Jiří Šperl
Národný týždeň manželstva
Odišiel k svojmu Pánovi.....17
Pokojný život
Pozvěme Česko na rande (inzerce).....18
Čakanie na blesk
Vánoční program – Rádio 7.....19
Pozvanie na koncert
Inzercia a redakčné oznamy
J. Hovorka: Ticho dýcham.....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, E. Pribulová, L. Podobná
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, I. Kultová , L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok
Odberatelia v ČR: Předplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku 37,-Kč) +poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 252,- poštovné za kus a rok.
Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 12/2018: 12. 11. 2018
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Pozn.: Nie všetky uverejnené články vyjadrujú názor redakcie.

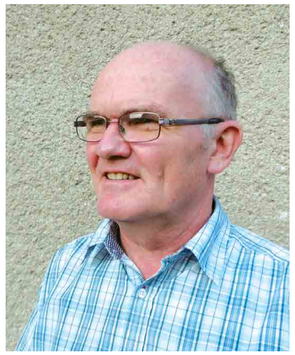

Mirek Jersák

Vážený čtenáři Rozsévače,
tak jsme na konci! To není ovšem ten výkřik ve chvíli zlé „tak to je konec!“ nebo: „tak to jsme v koncích!“, ale prostě se blíží konec roku.
A když máme před sebou konec roku, proběhne nám hlavou, že to bude také čas sváteční – čas svátků – a to mají rádi všichni kromě těch, kteří se na to z nejrůznějších důvodů netěší. Možná třeba právě ty patříš mezi ně.
Ale ať je to jakkoli, položím osobní otázku: Jak se těšíš…a jak se připravuješ nebo nepřipravuješ na letošní svátky? Uvedu k tomu „inspiraci“, možná poněkud zvláštní.
Chystá se veliká narozeninová párty. Vše se plánuje hodně dopředu, a hlavně se musí upéct ten největší a nejkrásnější dort. A dnes takový dort s marcipánem a fondánem mistrně vyrobený může být vskutku famózní.
A tak se všichni chystají na oslavu, těší se a hoří netrpělivostí, jakýže to bude ten „narozeninový dort“. Jsou toho plné... chtěl jsem říci noviny, ale to už dnes tak není. V dnešní době se zprávy šíří přes facebook, instagram, twitter a další sociální sítě. To bude vskutku velkolepý svátek! A pak nastal ten velký den, kdy je odhalen, vyfotografován, rozkrájen a sněden ten velký, krásný „narozeninový dort“. A skutečně, nikdo nebyl zklamán. Všichni kolem něho stáli s nadšením a v němém úžasu. To bylo krásných fotek a videí, které se hned rozesíla-

Kdo má narozeniny?

ly přes internet, a dokonce byl promítnut dokument o tom, jak takový dort přišel na svět.
No, byl to zážitek, na který se jen tak nezapomíná. Ještě dlouho po tom si lidé povídali a psali, jak byl krásný a dobrý. A pak už se jen těšili, že za rok bude možná ještě větší, krásnější a chutnější než ten letošní. Akorát, akorát došlo při tom všem k takovému opomenutí... snad malému opomenutí – prostě při těch všech přípravách a očekávání se trochu zapomnělo... vlastně úplně se zapomnělo na to hlavní - na „O s l a v e n c e“, na Toho, kdo má vlastně narozeniny. Nepřipomíná vám to něco? Zvláště v tomto období?

„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ (Ján 3, 16).

Je to vskutku zvláštní doba, ve které žijeme a můžeme ji charakterizovat asi takto: „Telefony bez tlačítek, dveře bez kliky, párky bez masa, dovolená bez peněz, požitek a uspokojení bez čekání, bohatství bez práce, lidi bez rozumu, vztahy bez citu – soucitu, komunikace bez setkávání, soužití bez úcty, sex bez manželství, děti bez rodičů, slova bez pravdy, Vánoce bez Krista a život bez Boha.“

A tak – zanechme oslav vánočních, pokud neslavíme Krista ve svém každodenním životě.
Marii se naplnil čas k porodu a porodila svého prvorozeného syna. Zavinula ho do plenek a položila do jeslí, protože v hostinci PRO NĚ (pro Něj) NEBYLO MÍSTO (Lk 2, 7).

Radostné Vánoce

Tak, nebo podobně to zaznívá v těchto dnech ve vzájemných přáních. Avšak jaký význam má tento pozdrav pro osamocené, staré, nemocné lidi nebo pro invalidy či vězně? A jak tomu je s těmi, kteří sice sváteční dny navenek stráví dobře, ale vnitřně jsou zranění, zoufalí, ustaraní, úzkostní nebo skleslí? „Nebojte se!" To Bůh skrze anděla volá na pastýře, kteří jsou na poli u Betléma (Lk 2, 10 –11). „Nebojte se!" Toto volání platí i tobě a mně. Bůh přesně zná naše životní okolnosti a naše nitro. „Hle, zvěstuji vám dobrou zprávu o veliké radosti." Tato radost nemá zcela jistě nic společného se svíčkami a dárkovým balicím papírem. Ne, důvod k radosti je naprosto jiný: „Že se vám dnes narodil Zachránce, který je Kristus, Pán." Od přirozenosti se každý člověk nalézá v zoufalé situaci. Jsme „ztracení". Jsme „mrtví pro svá provinění a pro své hříchy". Jsme „Boží nepřátelé" (Lk 19, 10). V této situaci bychom neměli vůbec žádný důvod k radosti, kdyby nepřišel Zachránce, který je Kristus Pán. Tento Pán, Boží Syn, se stal člověkem jako my, ale bez hříchu. Přišel, aby nás zachránil od našich hříchů. Dobrovolně dal svůj život, abychom mohli být osvobozeni od svých vin a mohli být ušetřeni od věčného vzdálení od Boha. Skutečně šťastnými se nestaneme skrze náboženské svátky, i když tyto svátky můžeme strávit velmi nábožně. Velikou radost obdržíme jen v živém vztahu víry v Krista, Zachránce a Pána.

A.N.

Vianočné poklady

Vianočné sviatky hovoria o narodení Spasiteľa sveta – Božieho Syna, Ježiša Krista. Jasličky, koledy, pastieri, „Betlehemy", mudrci, darčeky a všeličo iné... Všetko to poukazuje na túto slávnu udalosť a robí ju všeobecne známou. Veď kto by o tom nevedel?
A predsa: Čo vlastne o tom všetkom vieme? **Aký význam má narodenie dieťatka v Betleheme v dávnej minulosti pre nás dnes?** V Písme svätom – Biblii je napísané, že: „v Božom tajomstve, ktorým je Kristus, sú ukryté všetky poklady múdrosti a poznania" (Kol 2, 3). Kedysi dávno, ešte za môjho detstva sme žili oveľa skromnejšie, ako sa žije teraz. No na Vianoce sme mali okrem iného aj detskú slávnosť. Každé z nás detí sa naučilo nejakú básničku a na konci slávnosti sme dostali balíčky s rôznymi dobrotami. Ako som si tak prezeral obsah svojho balíčka, našiel som tam aj dva orechy. Všimol si ma kazateľ, ktorý stál vedľa, a opýtal sa, či by som mu dal jeden z tých orechov. Rozmýšľal som, váhal, až kým s úsmevom povedal, že to nevadí, že nemusím. Vtedy som rýchlo chcel napraviť svoju chybu a podával som mu orech. On však odpovedal, že ma chcel iba vyskúšať. Božie slovo hovorí, že: „**Boh tak miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život"** (Ján 3, 16). Keď všemocný Boh, ktorý má k dispozícii silné nebeské vojská, dáva pre záchranu človeka svojho jediného Syna, **musel na to byť veľmi vážny dôvod.** Vzbura Lucifera a pád človeka do hriechu násilia, vojen, krviprelievania a mnohého zla... To všetko mohlo byť trvalo vyriešené nie silou, ale iba spravodlivosťou, pravdou a milosťou. Vykúpiť človeka z moci diabla a večného trápenia mohol dokázať iba pravý Boh a zároveň pravý človek bez jediného hriechu. Preto len čo sa dieťatko Ježiš narodil, išlo Mu o život. Začínal sa urputný zápas medzi mocnosťami temnoty a Mocnosťou svetla. Aj preto sú Vianoce časovo umiestené do obdobia zimného slnovratu. Ježiš je nazývaný aj Jasnou hviezdou rannou, čo je symbolizované tým, že dni sa začínajú predlžovať a noci skracovať. **Od Vianoc začína postupne pribúdať viac a viac svetla**. V Ježišovi Kristovi Boh ponúka aj všetky poklady múdrosti a poznania každému, kto v Neho verí. Balíček so sladkosťami bol symbolom dobrých vecí. **Mal však iba krátke trvanie,** podobne, ako je to s väčšinou viditeľných, materiálnych, hmotných hodnôt. Avšak tieto vianočné poklady sú duchovné, **neviditeľné, nadčasové, večné.** Patrí sem napríklad láska, radosť, pokoj, spravodlivosť, pravda, milosť, vernosť, trpezlivosť a nadovšetko **večný život.**
To všetko spolu v praktickom živote vytvára príjemnú rodinnú atmosféru, po akej všetci túžime, akú by sme si priali mať aj na Vianoce. K najdôležitejším oslavám v našej spoločnosti patrí oslava narodenín. Vianoce sú aj oslavou narodenia Božieho Syna na túto zem v ľudskom tele. **Preto sa od tejto mimoriadnej historickej a celospoločensky významnej udalosti počíta aj náš letopočet**. Bez tohto vzácneho Božieho daru pre ľudstvo by nebolo našej civilizácie, ani najlepších výsledkov našej kultúry, ani žiadnej nádeje na lepšiu budúcnosť a večný život. **Boh nám toto všetko dal a očakáva, či aj my niečo dáme.** Napríklad niečo zo svojho času, sústredenej pozornosti na Božie slovo a úsilie, aby sme lepšie pochopili význam týchto neviditeľných hodnôt, od ktorých sa odvíja všetko ostatné. Čaká, ako sa rozhodneme. Súčasná pretechnizovaná doba plná informácií sa vyznačuje plytkosťou a povrchnosťou. Zameranie na materiálne veci má za následok, že strácame schopnosť vnímať duchovné, neviditeľné, nadčasové hodnoty, ktoré sú pre život kľúčové a rozhodujúce. **Voľné dni cez sviatky sú príležitosťou zastaviť sa, zamyslieť, všeličo prehodnotiť, vytriediť a určiť si správne priority**. Potom načrieť hlbšie pod povrch, do pokladov, ktoré používali naši múdri predkovia. Aj tí, ktorí pre náš národ naozaj mnoho znamenali, ako napríklad Ján Amos Komenský (učiteľ národov), národní buditelia a ďalší.
Nedovoľme, aby nám Vianoce uplynuli iba povrchne. Sú príliš vzácne. Ježiš sa narodil pre každého z nás a v **Ňom sú ukryté hodnoty, aké nikde inde nenájdeme.**

Ľubomír Počai

Naplnění Božího zaslíbení

Při příchodu Ježíše na zem se celé nebe a andělé zaměstnávali Jeho narozením. Byl naprostým středem Božích myšlenek. Avšak, jakého přijetí se Mu na zemi dostalo? V hospodě v Betlémě se pro Něj nenašlo místo, a když se narodil, nebyla pro Něj připravena žádná postýlka. Jesle, do nichž byl položen „Král slávy", zavinutý v plenkách, byly místem pro krmení zvířat. Při svém vstupu na tuto zem byl Ježíš velmi málo ceněn. Lidé Jej odsunuli stranou. A tak to zůstalo až do dne, kdy Jej vedli na kříž. Andělé však poznali velikost této události a nenechali se ovlivnit tím, co viděli navenek. V Bibli je napsáno, že chválili svého Boha, který nyní ležel v jeslích, v podobě dítěte, zavinutý do plenek (Lk 2, 11). Uviděli znamení naplnění Božího zaslíbení. Boží Syn se stal „Synem člověka" a to v podobě toho nejnepatrnějšího, co vůbec na zemi je.
Mysleme na tuto událost ve chvílích, kdy nás lidé míní za něco ocenit. Mysleme na jesle, kam byl náš Pán položen a na cestu Jeho ponížení, kterou měl před sebou.

Marie Horáčková

Nezapomeň na dárkové balení

Některé věci se u nás každý rok na Vánoce opakovaly. Patří mezi ně i připomínka mojí maminky dětem, které se vrhají na dárky pod stromečkem a trhají balicí papír: „Netrhejte papír, složím ho a použiji ho v příštím roce." Balicí papír byl pěkný a zároveň ozdobil dárek. Přivádí mě to k myšlence na „balení", které si vybral Pán Ježíš Kristus, když přišel jako dar vykoupení, aby nás zachránil z naší hříšné podstaty:„...zřekl se jí, když vzal na sebe podobu služebníka a stal se jedním z lidí" (Fp 2, 7). Ježíš se mohl „zabalit" do šokujících projevů moci. Osvětlit celou oblohu ve vesmírném představení své slávy. Místo toho se rozhodl „zabalit" do podoby člověka (Fp 2, 7).
Proč je tento obal tak důležitý? Jestliže je Ježíš jako my, zná naše zápasy. Zažil hlubokou osamělost i zradu svého přítele. Byl veřejně hanoben, nepochopen a falešně obviněn. Cítil naši bolest. Proto, jak je napsáno v listu Židům, můžeme přistupovat „s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, našli milost a pomoc v pravý čas" (Žd 4, 16).
Až budete o těchto Vánocích přemýšlet o daru, jakým je Ježíš, nezapomeňte na „balení".

A.N.

Aký by bol život bez Vianoc?

Rozmýšľali ste niekedy, aký by bol život bez Vianoc? Sú ľudia, ktorí by boli najradšej, keby Vianoce prestali existovať, lebo predvianočné obdobie je pre nich plné stresu z upratovania, zháňania darčekov, nekonečného pečenia, návštev a podobne. Ale sú aj takí, ktorí si toto obdobie zakaždým naplno vychutnávajú a všetky tie prípravy vnímajú ako niečo čarovné a krásne. S láskou vypekajú koláčiky, vyzdobujú svoje domácnosti a užívajú si prítomnosť svojich najbližších. Samozrejme, ten pravý zmysel Vianoc tkvie v niečom oveľa hlbšom. V tomto krásnom období si predovšetkým pripomíname príchod nášho Spasiteľa na tento svet. Ak by On nebol prišiel, celé Vianoce by stratili zmysel. A preto vo všetkých kostoloch a modlitebniach znejú príbehy o narodení Pána Ježiša, o dieťatku ležiacom v drevených jasličkách na slame.
Aj pastieri sa Mu prišli pokloniť po tom, čo im anjeli oznámili radostnú novinu. S úžasom sa dívali na spiace bábätko a obdivovali jeho bezbrannosť. Kto vie, či si vtedy dokázali predstaviť, že Jeho drobné rúčky raz budú dotykom hojiť malomocným rany, zotierať vdovám slzy a napokon ich rímske klince pribijú na rímsky kríž. Nôžky, ktoré sa teraz zmestia do Máriinej dlane, majú pred sebou veľa neľahkých krokov. Keď vyrastú, budú kráčať plné moci, budú ich nasledovať milióny, ucítia dotyk prašných ciest, chlad morských vôd, bolesť pri vniknutí klinca či strmé točité schody do satanovej ríše. Jeho bezbranný jazýček raz vyrastie a potom v moci povolá mŕtvych, udelí milosť, vyhlási zajatým slobodu, umlčí ľudskú pochabosť. Jeho srdiečko, teraz obklopené láskou a bezpečím, bude raz doráňané tŕňmi obvinení, ničené ťažobou našich hriechov a nakoniec prebodnuté kópiou nášho odmietnutia.

„Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude radosťou pre všetkých ľudí ..." (Lk 2,10c)

Pán Ježiš prišiel na tento svet, aby sme my mohli byť vykúpení od našich hriechov, aby nás zmieril s Otcom a umožnil prístup k Nemu. To všetko slávne naplnil, žil na tejto zemi ako človek, zomrel, aby ľudstvu priniesol záchranu a na tretí deň slávne vstal z mŕtvych. Dnes túži mať s nami blízky vzťah a byť súčasťou nášho každodenného života. Emanuel – Boh s nami. On túži byť s nami vo všetkom, čo prežívame, túži, aby sme poznali Jeho hlas a nasledovali Ho. Nechce, aby sme žili v zmätku a strachu. Hĺbka nášho osobného vzťahu s Pánom je založená na dôvernej komunikácii s Ním. On k nám hovorí, aby nás viedol, obnovoval, občerstvoval, posilňoval. A čo my? Sme schopní Ho počuť každý deň? Nakloňme aj dnes svoje ucho k Nemu, zmĺknime na chvíľu a poznajme, že On je Boh. Poďme aj tento rok osláviť príchod nášho Spasiteľa na túto zem s bázňou a vďakou.
Želám vám, aby tieto Vianoce boli pre vás výnimočné v tom, že spoznáte Pána Ježiša novým spôsobom a oslávite Jeho narodenie možno inak ako doposiaľ. Nech je však Pán Ježiš v nás živý nielen počas vianočných sviatkov, ale každý deň nášho života.

Ruth Maďarová

Vánoce jsou doba očekávání

Drahé sestry, co očekávají lidé v dnešní době od Vánoc? Snad je to jen vybočení ze stereotypu, uvolnění od tlaků ze všech stran, snad sváteční nálada a hodně jídla, návštěva rodiny a přátel, na které není jindy čas. Cesta za sněhem, lyžování.
To všechno bez Pána Ježíše je radost jen na chvilku.
Co znamená radost z Vánoc a doba očekávání pro vás? Na koho, na co a proč očekáváme? Na to odpoví děti z nedělní školy. Chci připomenout to, co se píše v Lk 2, 25: „Simeon očekával potěšení Izraele." Podle Písma byl Simeon člověk spravedlivý a zbožný. Na sklonku života už myslel moudře. Simeon očekával POTĚŠENÍ Izraele. On se také dočkal. Na vlastní oči uviděl Vykupitele. Toho, který přinesl do jeho života radost. Ano, moje drahé. Ta opravdu největší radost v našem životě přichází od Něho a skrze Něj. Není nic většího na této zemi, než poznat tuto radost. On přišel na tento svět pro mě i tebe a On znova přijde. Radovat se budu, jestliže budu očekávat POTĚŠENÍ, ne přemýšlet o tom, co kde ještě uklidit, napéct, nakoupit. To do mého i tvého života radost nepřinese. Bůh po nás chce něco jiného. Stejně jako Simeon se zaměřil na očekávání radosti. Vší silou se zaměřme na očekávání toho, co nám přinese narozený Spasitel.
Milost potěšení v Kristu přináší pravou radost do života těch, kteří očekávají potěšení. Kolik lidí neví, že tato radost existuje. Jsou všude kolem nás. Řekněme jim, že existuje Bůh všelikého potěšení i pro ně. Radost, kterou budete prožívat z potěšení v Kristu vy, bude s vámi prožívat i celá vaše rodina a přátelé. Chce to jen správný úhel pohledu. Na koho očekáváme? Buďte nakažliví radostí ze spasení! To vám v lásce Pána Ježíše Krista přeje

Helena Včeláková
Předsedkyně Odboru sester BJB v ČR

Nádej pre deti Nepálu

Prinášame vám nové správy z našej služby v Nepále a prosíme o modlitby.

Ďalšie deti budú môcť prísť do detského domova až začiatkom nového školského roka.

V priebehu mája a júna tohto roka sme sa snažili nájsť sponzorov na podporu detí v detskom domove. Podarilo sa nám nájsť troch sponzorov – pre každé dieťa jedného, ale deti sme mali len dve. Nakoniec nám úradníci zodpovední za rozhodovanie, ktoré deti môžeme prijať do domova, dali vedieť, že môžeme prijať len jedno dievčatko – Kabitu, lebo len ona je sirota. Ďalšie dve deti majú síce rodičov, ale tí sa o ne nestarajú, a preto musia žiť u starých rodičov alebo u niekoho z rodiny. Preto sme sa rozhodli poskytnúť im aspoň štipendium, aby mohli chodiť pravidelne do školy. Nastúpiť môžu až budúci školský rok v júni. Je to veľmi smutné, ako nepálska vláda rozhoduje o deťoch, ktoré by potrebovali starostlivosť. Odôvodňujú to tým, že sa snažia bojovať proti predaju detí do zahraničia a ich zneužívaniu. Tento zámer je síce správny, ale ich kroky majú na život a vývoj detí skôr negatívne dopady. V konečnom dôsledku podľa našich skúseností miestnym politikom na deťoch aj tak nezáleží.

Podľa nedávno schválených zákonov nám za starostlivosť o Korunu a Sabitu hrozí väzenie.

Keď pred jeden a pol rokom prišli do našej rodiny dve dievčatká Sabita a Koruna, z miestneho úradu sme dostali papiere s potvrdením, že sa môžeme o ne starať. Dôvodom bola extrémna chudoba ich rodičov, ktorí zápasia s dlhmi, žijú zo dňa na deň a ich súrodenci nechodia do školy. Vtedy to boli platné dokumenty. Postupne sa však situácia v štáte zmenila, a to sa tu deje dosť často. Dané dokumenty už neplatia a pre nás neexistuje možnosť, ako by sme mohli dostať Korunu a Sabitu do oficiálnej opatery. Situácia sa vyostrila natoľko, že nám hrozilo väzenie. S ich rodičmi sme sa dohodli, že ak by nás chceli uväzniť, dosvedčia, aká je u nich situácia a budú za nás bojovať. No v takýchto prípadoch viac zaváži výpoveď detí, a tak dúfame, že nás Koruna a Sabita majú naozaj rady a vyjadria sa, že chcú, aby sme sa o ne starali. Nedokázali by sme ich poslať do neistej situácie. Božiu milosť vnímame v tom, že aj učitelia vidia rozdiel medzi tým, ako vyzerali, keď k nám prišli, a teraz. Sami ich nabádajú k vďačnosti, že sú v našej rodine. Ďakujeme Bohu aj za postoj učiteľov, ktorých svedectvo má v danej situácii veľkú váhu. Podľa ich vyjadrení o živote dievčat u nás nám z tejto strany nebezpečenstvo nehrozí.

Za kázanie Božieho slova a vedenie biblických štúdií nám hrozí tiež väzenie.

Vláda sa zatiaľ nerozhodla zatvárať kostoly a zhromaždenia. Podľa nás k tomu ani nedôjde, lebo v Nepále je už dosť veľa kresťanov. Samozrejme, môžeme sa mýliť. Situácia je ale taká, že ak kážeme evanjelium a v miestnosti by bol hinduista, ktorému sa to nepáči, tak nás môže udať. Ak by to dosvedčil na súde, tak nám hrozí väzenie. Teda mne skôr deportácia, ale Nepálcom väzenie. Netrápi nás to, naučili sme sa s tým žiť. Snažíme sa byť opatrní a zvyšok je na Božej milosti a ochrane.

Vedúceho detského domova chcela polícia vziať do väzenia.

Tulsi Dhakal je predstavený detského domova. Poverenie dostal od rady, ktorá je v našom zbore zodpovedná za sociálnu prácu. Je to veľmi milý päťdesiatnik, ktorý sa venuje deťom v našom domove bez akéhokoľvek finančného ohodnotenia. Obetuje im všetok svoj čas. Jeho rozhodnutie spolu s manželkou bolo motivované stratou najmladšej dcérky. V domove pracuje od jeho založenia. Pred pár týždňami prišla do domova počas dňa miestna polícia, ktorá tu bola už niekoľkokrát. Šťastie, že v tom čase boli deti v škole. Jediným dôvodom ich príchodu bolo zatknúť Tulsiho, o ktorom vedeli, že je vedúci domova. Typicky nepálskym spôsobom, bez udania dôvodu a s krikom mu opakovali, že musí ísť s nimi. Tulsi sa bránil a opakoval, že nerobí nič zlé, preto nevidí dôvod, prečo by mal ísť do väzenia. Opýtal sa ich, čo robia oni pre Nepál a pre deti, veď on sa snaží pomáhať im.

Nakoniec súhlasil, že pôjde na policajnú stanicu, ale zodpovednosť a starostlivosť o deti padne na ich plecia. O pár minút na to policajti odišli, Tulsi ostal na svojom mieste a už sa nevrátili. Sme veľmi radi, že veci dopadli takto.

Problémy s očami. Operácia a čo ďalej.

Tento rok som mal v pláne cestovať len do Colorada a Indie. Nakoniec som musel byť na Slovensku trikrát kvôli operácii pravého oka.

Lekár mi spravil crosslink, teda narezal rohovku a dal do oka pod rohovku špeciálny kus plastu. Pooperačné testy boli dobré a rohovka v lepšom stave. Jediným problémom je, že pred operáciou som už videl dosť zle a po operácii to bolo omnoho horšie. Ešte stále dobre nevidím, ale zdá sa mi, že sa zrak pomaly zlepšuje.

Zrak by sa mohol dostať do predoperačného štádia do troch mesiacov po operácii a celková regenerácia rohovky a jej „opravenie" môže trvať až dvanásť mesiacov. Už chápem, prečo sa keratokonus operuje s trojmesačnou pauzou, ak sa musia operovať obe oči. Asi by som inak naozaj nič nevidel. V polovici novembra letím na Slovensko znova, kvôli operácii ľavého oka. V podstate idem na kontrolu a v závislosti od stavu pravého oka mi v ten istý deň zoperujú aj ľavé oko. Kvôli očiam nemôžem jazdiť na motorke, musím sa vyhýbať prachu. Keď prídem domov z Káthmandu, tak vidím horšie, ale potom sa to zasa zlepší. Je to veľmi stresujúce a ďakujem za modlitby, ako aj finančnú podporu.

Zaplatenie prvého štvrťroku štúdia pre deti v provincii Sindupalchowk za rok 2018/2019.

Uhradili sme školné za 15 detí, ktoré podporujeme v provincii Sindupalchowk.
Celková uhradená suma: 85000 NPR
Suma podľa kurzu EUR-NPR: cca. 653,80 Eur. Darcom srdečne ďakujeme.

Prijali sme ďalšie dve deti do nášho štipendijného programu.

Prvé dievčatko má päť rokov. Rozhodli sme sa podporovať ju štipendiom v núdzi, aj keď pôvodný zámer bol vziať ju do detského domova. Jej otec žije v Malajzii, kde je načierno a neplánuje sa vrátiť. Jej mama si našla niekoho iného, svoju dcéru nevidela od narodenia a nejaví o ňu záujem. Žije u starých rodičov, ktorí sú kresťania a rozhodli sa o ňu postarať. Druhé dievča má rodičov kresťanov, ale z dôvodu finančnej situácie si nemohli dovoliť dcéru posielať do školy. Podporujeme ich oficiálne cez neziskovú organizáciu, pod ktorou je registrovaný aj detský domov.

Dvadsaťosem detí stále čaká na štipendium.

Už niekoľko mesiacov máme v pláne vypracovať katalóg detí, ktoré nemôžu chodiť do školy, lebo čakajú na štipendium. No podklady zo školy a aj z detského domova zatiaľ stále nemáme. Dúfame, že nám ich čoskoro pošlú, aby sme na tom mohli začať pracovať. Nepálci sú super, ale ich pracovná morálka je často... mizerná...

Prosba o modlitby.

Modlitebných predmetov máme hneď niekoľko:
Prosím, modlite sa za našu ochranu. Ako sme spomenuli, hrozí nám väzenie. Netrápime sa tým, veríme, že nás ochraňuje Boh a vaše modlitby. Prosím, modlite sa za ochranu detského domova. Prosím, myslite na moje oči, na stresy, ktoré mi to spôsobuje, a na zlepšenie. Naozaj by sme veľmi radi dostali ďalšie deti do školy, roky im utekajú. Prosím, modlite sa, aby sa Pán priznal k našej práci a viac ľudí sa rozhodlo podporovať deti cez nás.

Ak ste sa v čítaní nášho newsletru dopracovali až sem, ste úžasní a veľmi vám ďakujeme za váš záujem o náš život a našu službu.
Naša emailová adresa:
info@hopeforkidsnepal.org
Tokha, Kathmandu, Harmony Colony
44600, Nepal

Peter Kuruc

Milujte jeden druhého

Lviv (Ľvov). Nádherné historické mesto na Ukrajine, ktoré bolo založené v roku 1250 kniežaťom Danielom Romanovičom (Haličským). Vo svojej niekoľkostoročnej histórii prešlo rôznymi zmenami – raz patrilo Poľsku, potom Rakúsku, inokedy Rusku. V rámci Rakúska mala Halič autonómiu a stala sa centrom poľského a ukrajinského národného života a kultúry.
Všetky tieto zmeny sa podpísali aj pod charakter tohto mesta.
V meste sa nachádza veľké množstvo kostolov, ktoré patria rôznym cirkevným spoločenstvám – gréckokatolíckej, pravoslávnej, rímskokatolíckej cirkvi a malé percento tvoria evanjelikálne cirkvi.
V čase socializmu boli zhromažďovacie priestory týchto cirkví využívané ako sklady obilia a rôzneho materiálu.
Po páde komunizmu ich cirkevné spoločenstvá dostali späť, opravili ich a konečne slúžia svojmu pôvodnému účelu.

Práve v tomto multikultúrnom meste sa konala v dňoch 20. – 23. septembra 2018 jubilejná 70. konferencia EBWU (Európska baptistická únia žien), ktorá býva každých päť rokov.
Úvodné slovo na konferencii predniesla Anikó Ujvári – prezidentka EBWU na text z Evanjelia Jána 21, 15 – 23, kde zdôraznila slovo láska, ktorá je vo vzduchu, je životom.

Boh je láska, On nás má rád a na tomto základe bol postavený aj rozhovor Pána Ježiša s Petrom.
Večerné stretnutie pokračovalo tzv. Roll Call, kde sa predstavili zástupkyne z každej krajiny.
Zúčastnených bolo spolu tridsať krajín.
V piatok ráno konferencia pokračovala. Tak ako sme zvyknuté z našich stretnutí, aj program tohto stretnutia bol zložený z modlitebných stretnutí, prednášok a workshopov (seminárov).

Hlavnou rečníčkou konferencie bola Dr. Ksenja Magda – prezidentka odboru sestier Svetovej baptistickej aliancie (BWA). Hovorila na text z Evanjelia Jána 15, 1 – 17. Pán Ježiš znovu hovorí so svojimi učeníkmi a vyzýva ich, aby zostávali v Ňom, pretože si nás Boh vyvolil.

Keď nás orezáva, tak to robí preto, aby sme prinášali lepšie ovocie.
Jednou z tém, o ktorej sme na konferencii hovorili a ktorá sa dotýka hlavne nás žien, je obchod s ľuďmi, predovšetkým so ženami a deťmi.
O svojej práci a skúsenostiach v tejto oblasti hovorila Dr. Lauran Bethel.

Spomeniem ešte témy niektorých seminárov – Kto je môj blížny?, Kybernetická komunikácia, Milujte sa navzájom, Riešenie konfliktov.

Úžasným zážitkom bola aj virtuálna návšteva domu Corrie ten Boom v meste Haarlem, Holandsko, ktorou nás sprevádzala Wies Dijkstra, viceprezidentka EBWU.

Sobota ráno sa niesla v pracovnom duchu – boli prednesené správy za jednotlivé oblasti práce, finančná správa a konali sa voľby nového výboru.
Do nového výboru boli zvolené tieto sestry:
Fabienne Seguin, Francúzsko – prezidentka
Ruth Maďarová, Slovensko – viceprezidentka
Alexandra Anderson, Wales – tajomníčka
Ligita Bodniece, Lotyšsko – pokladníčka
Siham Daoud, Libanon – členka
Cristina Pokidko, Moldavsko – členka

Jenni Entrican – prezidentka výkonného výboru EBF sa prihovorila novozvolenému výboru slovami z Evanjelia Lukáša 13. kapitoly. Hovorila o žene s ohnutým chrbtom a o tom, ako ju Pán Ježiš uzdravil. Možno aj ty žiješ už dlhú dobu s ohnutým chrbtom, ale teraz je čas postaviť sa a vystrieť sa v celej svojej výške.
Súčasťou tejto konferencie bolo aj odsúhlasenie nového názvu EBWU.
Skratka ostala rovnaká, EBWU, ale názov sa zmenil na European Baptist Women United, čo vo voľnom preklade znamená Jednota baptistických žien Európy.
V sobotu večer nám domáce sestry pripravili Ukrajinský večer, ktorého súčasťou bolo vystúpenie umelcov z Ľvovskej filharmónie, kde sme sa mohli započúvať do tónov hudby – či už duchovnej alebo sekulárnej, ktorá pochádza z oblasti Ľvova.
Spoločné nedeľné bohoslužby sa konali v Prvom baptistickom zbore v Ľvove, na ktorých zhromaždenie pozdravil generálny sekretár EBF Tony Peck a zároveň uviedol Večeru Pánovu.
Súčasťou tohto slávnostného zhromaždenia boli aj modlitby za nový výbor, za jeho zasvätenie a požehnanie práce.
Atmosféru a ducha tejto konferencie by som vám všetkým, milé sestry, dopriala zažiť, pretože priateľstvá a rozhovory nenahradí nijaký článok v časopise.
Som naozaj veľmi vďačná Bohu za túto skúsenosť.

Ľudmila Sýkorová (Odbor sestier SR)

Predstavenie revúckeho tímu

Volám sa Ráchel Orvošová a pred ôsmimi rokmi som sa stala manželkou Peťa Orvoša. Boli sme v kazateľskej službe, potom sme z nej odišli. Ale tento rok v júli sme sa presťahovali spolu s Riškom Nagypálom a ďalšími ľuďmi do Revúcej. Túžime tam založiť zbor, vidieť rásť cirkev, vidieť zmenené a zachránené životy. Chcela by som písať o tom, ako ma fascinuje živý Boh, ktorý koná tu a teraz v 21. storočí. Asi to poznáte. Možno máte podobnú smutnú skúsenosť ako ja. Skúsenosť, keď si čítate Nový zákon a žasnete nad všetkými tými zázrakmi, ale váš kresťanský život je najvzrušujúcejší asi len vtedy, keď vytiahnete Bibliu a čítate ju (pretože kto už dnes číta Bibliu, takže ste iný) alebo keď vám zvlhne oko pri nedeľných chválach. Neprestala som volať na Boha, kým ma nepriviedol k plnému životu s Ním, k prítomnosti Ducha Svätého, k zázrakom. Jednoducho ku kresťanstvu, ktoré pulzuje a žije tak, ako je to v Biblii. Zázraky môžu vyvolať rôzne emócie, nemyslím tým však senzačné uzdravenia alebo „zázračný" rast končatín. Myslím tým napríklad zázrak, že Boh pošepne jednému mužovi, aby šiel do Revúcej, a zároveň šepká do uší ďalším sedemnástim ľuďom, že má iný zámer s ich životom. Preto budú nasledujúce riadky o tom, ako Boh ticho, nenápadne, ale zjavne a mocne koná. Budú o tom, ako si dnes používa ľudí tak ako apoštolov, aby budoval svoje kráľovstvo. Pre mňa je to zázrak. Toľko sŕdc, ktoré sa nechávajú viesť a tvarovať Božím dotykom, toľko sŕdc, ktoré sú ochotné opustiť svoj komfortný život a presťahovať sa do hladovej doliny, na Gemer, kde vás okrem krásnej prírody a milých ľudí čaká beznádej, ktorá sa vznáša nad mestom ako hmla. Sme iní – vekom, pôvodom, povolaním, povahou. Spája nás však poslušnosť voči Božiemu hlasu.

Michal Alexaj

Moja cesta k presťahovaniu sa do Revúcej sa začala už minulý rok v zime, keď mi môj kamarát Peter Orvoš hovoril o tom, ako s manželkou obaja prežili povolanie presťahovať sa do Revúcej a pomáhať tam so zakladaním zboru. Sám som bol prekvapený, ako veľmi som sa tešil, že dostali takéto povolanie, a ako rád som sa modlil za to, čo má pre nich Boh pripravené. Začiatkom roka som sa zapojil do služby v kaviarni na mládežníckej konferencii a v rámci príprav som sa ocitol niekoľkokrát v Revúcej. Bola pochmúrna zima a toto mesto sa ma veľmi dotýkalo a nedalo mi pokoj. Zvedavosť, znepokojenie, ale aj smútok nad osudmi ľudí a situáciou v meste. Či už duchovno-morálnou, ale aj ekonomickou. Tieto pocity mi ostávali v hlave. Na chvíľku som si pripustil myšlienku, že by Revúca mohla byť povolaním aj pre mňa. Ale nedávalo mi to zmysel . Mal som svoje miesto v zbore aj mládeži v Poprade, prácu snov, ktorá v sebe zahŕňala aj závodnú cyklistiku a beh, lyžovanie a život v horách. Prečo všetko moje požehnanie a službu v Poprade opustiť? V rámci príprav na mládežnícku konferenciu som sa náhodne ocitol u Riša Nagypála v byte. S Rišom sme sa takmer vôbec nepoznali a nevedel o tom, čo prežívam v súvislosti s Revúcou. Pri zoznamovaní sa ma však spýtal, do akej miery je moje miesto v popradskom zbore nenahraditeľné. Zvláštna otázka, pri ktorej som si uvedomil, ako jednoducho som nahraditeľný, a výčitky z možnosti opustenia popradského zboru utíchli. Myšlienka na Revúcu ostala vo mne. V jedno slnečné ráno na konci zimy, po rannom výšľape a lyžovačke v Tatrách, som mal autom namierené do práce. Vtedy som si uvedomil, že mám presne taký životný štýl, o akom som sníval. Videl som, ako mnoho mi Pán dáva, duchovne aj materiálne. Hneď sa mi v kontraste vynoril obraz Revúcej. V radosti som Bohu cestou ďakoval a vyznával, že to všetko je krásne, ale že On je viac ako to všetko, a ak ma chce použiť pre Revúcu, nech ma pripraví a povolá ma. Nechcel som len svoj vnútorný pocit, ale potreboval som zažiť aj vonkajšie povolanie. Krátko na to som sa stretol s Rišom a pozval ma do služby v Revúcej s tým, že mu aj ďalší človek navrhol pozvať ma do tejto služby. To už bolo dosť presvedčivé, ale v mojom rozsudzovaní som potreboval ešte vyriešiť moju prácu. Bez zbytočného váhania som sa stretol s mojím šéfom a povedal som mu, že cítim povolanie ísť do Revúcej. Povedal som mu, že budem v práci podstatne menej a že nebudem stíhať popri službe pretekať. Bol som pripravený aj na výpoveď, no nechcel som firmu opúšťať v zlom. Túžil som ukončiť rozpracované projekty a nepretrhnúť vzťahy s kolegami. Šéf ma prekvapil : „Mišo si ... (šibnutý), ale podporím ťa, dávaj si na seba pozor." – Vzácne slová od najprísnejšieho chlapa, akého poznám. Doma mala chvíľu o mňa mamka obavy z toho, že opúšťam všetko, čo mám rád. Ale po dvoch týždňoch mi povedala, že v sebe prežila, že je dobré, aby som slúžil v Revúcej. A tak som tu a teším sa na to, čo Pán pre Revúcu pripravil.

Peter Nagy

Moje meno je Peter Nagy a rád by som vám povedal trochu viac o tom, prečo som sa rozhodol presťahovať do Revúcej a zapojiť sa do služby zakladania zboru. Posledné roky štúdia na vysokej škole ma neustále zamestnávala myšlienka, čo ďalej, akým smerom sa vydať a čomu sa venovať. Desila ma myšlienka, že upadnem do konzumného spôsobu života. Prosil som Pána o otvorenie správnych dverí, prípadne akékoľvek špeciálne vedenie, čo odo mňa v živote očakáva. Krátko nato ma oslovil Richard (vedúci tímu) s prosbou, nech sa modlím a premýšľam nad možnosťou zapojiť sa do tejto služby a presťahovať sa z Čiech na stredné Slovensko. Bral som to ako odpoveď na predošlé modlitby, ale nič som o zakladaní zborov nevedel. Nasledovalo polročné obdobie modlitieb a premýšľania, na konci ktorého som sa rozhodol ísť s vierou do tejto služby. Odvtedy Pán otvára rôzne dvere a bezpochyby v tomto celom vidím Jeho vôľu. Môžem spomenúť napr. vypočuté modlitby v oblasti bývania, prípadne práca, z ktorej mi bez problémov umožnili spolupracovať vzdialene z Revúcej. Odvtedy som sa stal súčasťou tímu pre zakladanie zboru v Revúcej a spoločne s ďalšími vidíme veľkú potrebu niesť ľuďom radostnú správu a žiť stále viac na Božiu slávu.

Lýdia Bodnárová

Som Revúčanka. V Revúcej som sa narodila aj študovala, no moja odpoveď na otázku: „Čo chceš robiť, keď budeš veľká?", bola vždy: „Neviem, hlavne nechcem zostať v Revúcej." Zmena tohto postoja prišla, keď som sa po strednej škole nedostala na vysokú školu a začala som sa vážne zaoberať tým, ako prežijem život, ktorý som dostala, a do čoho investujem čas, ktorý mám. V tom období za mnou prišiel Richard a opýtal sa ma, či si viem predstaviť zakladať zbor v našom meste. Hoci myšlienka, že by som tu mala zostať ďalších niekoľko rokov, mi bola veľmi vzdialená, nemohla som to pustiť z hlavy. Pán Boh vo mne spôsobil niečo, čo podnietilo moje srdce úprimne sa zaľúbiť do Revúcej, do ľudí, ktorí tu žijú a nepoznajú Pána, a dal mi vedomie, že na ničom nezáleží viac než na tom, prežiť život s Ním a pre Neho, že spolu s povolaním On aj uschopňuje a že opúšťať svoje predstavy a komfort je vlastne požehnaním.

Pavol Kováč

Volám sa Pavol Kováč, mám dvadsaťdeväť rokov, pochádzam z Nesvad a v Pána Ježiša ako Krista a Spasiteľa som uveril, keď som mal sedemnásť rokov. To, ako som zažil povolanie pridať sa k ľuďom, ktorých spoločným zámerom je založenie budúceho (nádejného) zboru v Revúcej, sa spája s obdobím po ukončení môjho štúdia na teológii v Banskej Bystrici. Štúdium som ukončil minulý rok v septembri a už v tom čase som vnímal túžbu slúžiť Pánovi s akýmsi *„dlhodobejším"* a *„vážnejším"* záväzkom. Konkrétne najväčšiu potrebu služby som vnímal v misijnej oblasti – svedčiť o novom živote s Kristom tým, ktorí Ho nepoznajú. Už v tom čase som sa modlil za Božie vedenie a hľadal príležitosti, kde slúžiť takýmto spôsobom, avšak nevedel som kde, a tak som požiadal o možnosť kazateľskej praxe, na ktorú som nakoniec nenastúpil – spätne som rozoznal, že to bolo správne a bola to Božia vôľa. Po týchto udalostiach som stále vnímal vnútorné volanie byť aktívny v evanjelizovaní komukoľvek a kdekoľvek, ale zároveň som sa modlil, nech mi Pán ukáže cestu, aby som bol na mieste, kde ma chce mať, a nech mi zjaví svoju vôľu, aby som Mu mohol byť k dispozícii. Nejaký čas na to, zhruba koncom januára, sa mi ozval Richard Nagypál a pozval ma, či by som nechcel byť súčasťou nového tímu, ktorý má spoločnú túžbu založiť zbor v Revúcej. Netrvalo až tak dlho, kým som prijal túto výzvu z Pánovej ruky a záväzne sa rozhodol, že chcem byť súčasťou tejto práce. Po tom všetkom, ako dlho som sa chcel zapojiť do niečoho takéhoto (do spoločenstva, ktoré chce mať jednotný spoločný zámer – misiu), som toto pozvanie do Revúcej rozoznal ako Božie volanie. Mojou a tiež našou spoločnou modlitbou je, aby si Pán budoval a vytváral svoju cirkev a aby ktokoľvek, aj tu v Revúcej, či už skrze nás, alebo napriek nám, mohol tiež poznať nášho úžasného a slávneho Pána Ježiša Krista.

Lýdia a Marek Tóthovci

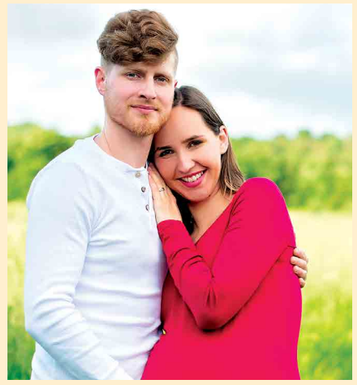

Predtým než sme sa s Lydkou vzali, robili sme si partnerské testy, medzi ktorými bola aj otázka o spoločných záujmoch. Po vyplnení testu sme zistili, že jediné, čo nás spája a čo máme rovnaké, je naša viera v Boha. Roky v manželstve nás utvrdili, že to je to najdôležitejšie vo vzťahu. Obaja sa v našom živote chceme nechať viesť Božou vôľou. Preto sa Ho pýtame na veľké i malé rozhodnutia. Odpoveď na modlitbu nás doviedla do Anglicka, kde nás Pán Boh veľa naučil a taktiež nám upevnil manželstvo. Po niekoľkých rokoch v Anglicku sme mali pocit, že toto nie je naša konečná zastávka. Tak sme pokračovali v modlitbách a pýtali sa Boha, čo máme robiť ďalej, kedy a kam ísť.
Odpoveď pár rokov neprichádzala. No nakoniec prišla v podobe správy so znením: „Nemodlili ste sa náhodou za Božie vedenie vo vašom živote?" Takúto priamu odpoveď sme nečakali. S touto otázkou nás kontaktoval Rišo, Lydkin bývalý spolužiak zo strednej školy, s ktorým nebola roky v kontakte. Obaja sme vedeli, že sme sa za to modlili. Rišo nám predstavil, čo mu Pán kladie na srdce urobiť v Revúcej. Pozval nás zapojiť sa do služby. Aj keď sme si vzali čas na premyslenie, bolo nám jasné, že ak chceme v našom živote kráčať Božou cestou, existuje len jedna odpoveď. A tak sme sa rozhodli presťahovať do Revúcej. Tešíme sa na dobrodružstvo, ktoré pre nás Pán prichystal.

Ráchel Orvošová
(pokračovanie nabudúce)

Hospodin má zalíbení ve svých dětech

Zde je mocná zbraň pro každého následovníka Ježíše: Plač! Volej z celého svého srdce, jako to dělal David (Žalm 34, 7). Jdi za Pánem a vyznej svůj hřích a dožaduj se Jeho milující laskavosti, říkej: „Pane, vím, že mě miluješ a jsi připraven mi odpustit. Kaji se nyní před Tebou."
V tom momentu, kdy to vyznáváš, jsi před Bohem očištěn. Je zbytečné si myslet, že můžeš jakkoliv vyplatit svůj hřích. Bůh tě miluje tak, že dal svého Syna, Ježíše, který již za vše zaplatil. Tvůj soucitný, milující Advokát ti touží pomoct a říct ti: *„Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého"* (1 Janův 2, 1).
Když jsem byl na procházce se svou malou vnučkou, kráčela po betonové zdi a já ji držel zezadu, abych zabránil jejímu pádu, ale ona se snažila mou ruku setřást. Nakonec jsem ji pustil a ona se svalila, ale neublížila si. Když spadla, neopustil jsem ji, samozřejmě. Neřekl jsem, „Podívej se, co jsi udělala. Nejsi už moje!" Žádný milující prarodič by toto neudělal.
Pán mi skrze tuto zkušenost ukázal, „Davide, ty si dovoluješ tolik lásky vůči tomuto dítěti. Ale mnohdy mi nedovoluješ, abych tě měl taky tak rád. Bobtnáš pýchou nad svými dětmi, ale mnohdy mi nedovoluješ, abych já byl pyšný na tebe." Slyšel jsem, jak Pán ke mně mluví něžným hlasem. Říkal: „Synu, požehnej mi. Požehnej mému srdci!" Nikdy nikdo mi neřekl nic lepšího. A nyní vím, že toto konkrétní slovo je pravdivé. Hospodin má zalíbení ve svých dětech. Žalm (147, 11).

David Wilkerson

Koncil Evropské baptistické federace

(Pokračování ze strany 2)

Generální tajemník BWA br. Elijah Brown nás všechny co nejsrdečněji pozval na kongres BWA do Rio Janeira v roce 2020, s názvem „Společně" (Together). I on ve svém projevu zdůraznil, že si Pán Bůh používal a používá baptisty po celém světě jako evangelisty (zvěstovatele evangelia). Také vyzdvihl, jak je důležité, abychom mysleli na trpící bratry a sestry ve světě. Vzpomenul na situaci před několika lety, kdy se 2 baptističtí kazatelé v Myanmaru dostali nespravedlivě do vězení, zatímco vládnoucí režim jejich uvěznění před světem zapíral. BWA usilovala o jejich propuštění mnoha způsoby, baptisté z celého světa psali dopisy ředitelství té věznice. Včetně 9 baptistických sborů ve válkou zmítané Sýrii, nebo kanadské ženy, která musela doma pečovat o nemocného člena rodiny, ale svými neustálými dopisy přiměla ministra zahraničí Kanady k osobní intervenci. Nakonec byli tito bratři kazatelé v tichosti propuštěni na svobodu. I v takových situacích si uvědomujeme, jak máme stát jedni při druhých. Opravdu silným svědectvím o Kristu pro mě bylo to, když jsem mohl vidět vedoucí baptistických jednot z Ukrajiny a Ruska, jak společně v bratrské lásce hovoří o bolestivé situaci ve válečné oblasti na východě Ukrajiny, která tyto dvě země politicky rozděluje. V Kristu jsme spojeni. Prezident Ruské baptistické jednoty br. Peter Miskevič nás prosil o modlitby za nové misijní kazatele. Situace pro křesťany (kromě pravoslavných) není v Rusku snadná. Každý měsíc probíhá alespoň jedna nepříjemná státní inspekce v některém místním sboru, církevní škole nebo instituci. Baptisté připravují křesťanské právníky, kteří potom zastupují sbory při soudních jednáních se státním aparátem.

Povzbuzující bylo také svědectví Marko Grozdanova z Makedonie, kde je sice malá baptistická jednota, ale z Boží milosti prožívá velký růst. Cíl, který si dali v roce 2000, aby za dvacet let vyrostli o 300%, dosáhnou již letos. Jaká to je Boží milost! Věřím, že toto Boží požehnání je spojeno s jejich úsilím o vnitřní jednomyslnost, o kterém br. Grozdanov mluvil.

Odpoledne jsem se účastnil setkání komise pro vzdělávání a teologii, kterou vedl br. Otniel Bunaciu z Rumunska. Z několika příspěvků mě zaujalo např. svědectví br. Meego Remmela, vice-prezidenta EBF z Estonska, který je zapojen do různých mezinárodních etických komisí, kde se křesťané snaží přinášet biblický pohled na bioetické problémy a prezentovat je evropským politických špičkám (materiál je v angličtině zde: www.cpce-repro-etics.eu).

Při následujícím plenárním setkání jsme se rozloučili s dlouholetým pracovníkem EBF pro mládež br. Jeffem Carterem, který odchází pracovat na stejném poli pro BWA. Sestra Tiffne Whitley z týmu, který se věnuje službě obětem obchodování s lidmi, nás vyzvala, abychom se modlili i za právníky, kteří by pracovali na ochranu těchto moderních otroků. Děkovali jsme také sestře Aniko Ujvali z Maďarska, dlouholeté vedoucí Unie evropských baptistických žen, která letos ukončila tuto službu. Novou vedoucí sester se stala Fabienne Seguin z Francie. Br. Christoph Haus informoval o službě Evropské baptistické misie (EBM International), jejíž jsme i my, čeští baptisté, členy.

Zúčastnili jsme se jednání studijního centra International Baptist Theological Study Centre (dříve seminář IBTS), které se v minulém období přestěhovalo z Prahy do Amsterodamu. Navázalo tam dobrou spolupráci s holandskou Vrie Universiteit, která umožňuje doktorandské studium PhD. Poskytování magisterského studia ve spolupráci s univerzitou v britském Manchesteru na IBTSC končí. IBTSC nabízí možnost využít rozsáhlou teologickou knihovnu nebo uspořádat teologické setkání ve svých prostorách (Baptist House). Novým ředitelem se stal br. Mike Pears z Velké Británie. Br. Pears položil přítomným (a tedy i nám) otázku: Jak může IBTSC sloužit baptistickým jednotám a sborům v novém období?

Br. Nabil Costa z Libanonu nás informoval o službě baptistů v nelehké situaci válečného konfliktu v sousední Sýrii, který přivedl do Libanonu více uprchlíků, než je počet původních obyvatel. Přesto naši bratři a sestry poskytují vzdělávání, slouží sborům na Blízkém východě a obětavě pomáhají potřebným. Přestože jsou minoritou jak pro muslimské prostředí, tak pro tradiční ortodoxní církve, do jejich škol přicházejí lidé právě z těchto kruhů. Br. Nabil upozornil: „Tito lidé nepřicházejí proto, že jsme křesťané nebo baptisté, ale proto, že má naše služba vynikající kvalitu." A to je jistě k zamyšlení i pro nás, abychom sloužili nejen s nadšením, ale i s co největší kvalitou.

V pátek nás duchovním slovem oslovil Dan Buttry na téma: Svědectví o „dobrém" konfliktu. Pokud chceme být církví podobnou té novozákonní, nevyhneme se konfliktům. Dobře zvládnutý konflikt v prvotní církvi vidíme ve Sk 6, 1–7 (kdy majoritní část církve z hebrejského prostředí přehlížela potřeby vdov z minoritní, helenistické části). Být plný Ducha neznamená, že nemáme konflikty, ale že pozveme do svých konfliktů Ducha svatého, aby je proměnil a v konečném důsledku vedl k Boží oslavě a posílení církve. Nutným předpokladem ovšem z naší strany je ochota si vzájemně naslouchat (Jk 1,19) a snažit se jeden druhému porozumět. Dan Buttry se tomuto tématu věnoval i v odpoledním praktickém semináři. Více materiálů br. Buttryho a jeho organizace Global Peace Warriors je možné najít v angličtině na www.global-peacewarriors.org.

Bratr Nabeeh Abbassi z Jordánska ve svém svědectví prohlásil, že Blízký východ krvácí v důsledku válek a terorismu. Přesto baptisté v Jordánsku za pomoci ze zahraničí provozují několik škol, mobilizují sbory, aby sloužily uprchlíkům, poskytují trénink ženám pro poradenství traumatizovaným lidem, každý měsíc poskytnou lékařskou péči 2000 pacientů, distribuují potravinovou pomoc, vyučují různé dovednosti, jako je šití nebo počítačové dovednosti, věnují se dětem. Velké těžkosti nastávají tehdy, když chtějí evangelizovat v prostředí muslimů nebo tradičních nominálních křesťanů. Je třeba na tyto naše bratry a sestry myslet na modlitbách.

Elijah Brown, Oti Bunaciu a Pavel Coufal

Br. Elijah Brown, generální tajemník Světové baptistické aliance hovořil o obrovské náboženské nesvobodě, pronásledování a diskriminaci v mnoha zemích světa. Na příkladu z Bolívie ukázal, že kromě modliteb je možné intervenovat, zastávat se pronásledovaných a dosahovat pozitivních změn ve společnosti. Zmínil také obrovské pronásledování křesťanů, které probíhá např. v Nigérii či Rwandě. V Evropě je zase velkým problémem moderní otroctví (obchod s lidmi). Čínští křesťané prožívají největší persekuci od dob tzv. kulturní revoluce.

EBAid a pracovní skupina pro práci s uprchlíky, ve spolupráci s některými místními jednotami, pomáhají v oblastech, kde je mnoho imigrantů. Bratři a sestry z Ukrajiny prostřednictvím místopředsedy Ukrajinských baptistů Igora Bandury velice děkovali za finanční sbírku na pomoc vnitřním vysídlencům na východě této země, kteří museli opustit kvůli válečnému konfliktu své domovy. Jelikož se blíží zima, zřejmě budou opět prosit evropské baptisty o další pomoc. Celkově bylo rozdáno 1268 tun pomoci, která se dostala k 180 000 lidem. Tito lidé také získávají tolik potřebnou naději, že nejsou ve své beznadějné situaci opuštěni. Toto dobré svědectví o církvi je povzbuzuje i k víře, že Ježíš Kristus žije!

Zástupci národních jednot si odvezli domů listy, na kterých jsou popsány jednotlivé baptistické sbory a jejich potřeby. I my jsme takový list s informacemi o jednom sboru přivezli, abychom se za naše bratry a sestry modlili a snažili se jim pomoci. Pravdou však zůstává, že nejsou téměř žádné informace o baptistických sborech v tzv. Doněcké a Luganské lidové republice (kde je asi 80 sborů). Je to proto, že na těchto územích je taková nesvoboda a strach, že se místní kazatelé neodvažují ani do telefonu sdělit informaci o své situaci. O to víc se nás v sobotu dopoledne dotklo svědectví kazatele Eliseje Pronina z Luhanska, který, přestože ztratil vše (modlitebna sboru vyhořela, členové se rozprchli, on sám se stal uprchlíkem), dostal od Pána sílu odpustit těm, kdo mu způsobili mnoho bolesti. Bratr Elisej nás vyzval: Dívej se na lidi Božím pohledem. Co vidí Bůh, když se dívá na nás? Hříšné lidi. A přesto nám v Kristu odpouští. Takto se máme i my dívat na druhé.

Br. Daniel Trusiewicz z Polska, vedoucí projektu EBF Misijní partnerství podal zprávu o tom, jak si baptisté v Evropě, na Středním východě a ve Střední Asii vzájemně pomáhají při zakládání nových sborů. I naše jednota je na straně dárců, podporovatelů misijních pracovníků. Letos pomáhá misijní partnerství asi ve 40 projektech zakládání nových sborů. Bratr Mateusz Wichary z Polska podával svědectví o misijní službě mezi Ukrajinci, kteří žijí a pracují v Polsku. V současné době zde pracuje 11 ukrajinských kazatelů a misionářů.

Nadšený mladý bratr Edmond z Albánie mluvil o novém rostoucím sboru, který potřebuje novou modlitebnu, protože stará modlitebna je již malá a není možné ji pro špatnou statiku rozšířit. Architekt, který je sám praktikujícím muslimem, navrhl, aby vchod do modlitebny byl skrze kříž. I tento člověk si uvědomuje, že **křesťané přicházejí k Bohu jen skrze Kristův kříž!**

V závěru sobotního jednání jsme byli srdečně pozváni na příští Koncil EBF, který se uskuteční 25. – 29. 9. 2019 ve skotském Glasgow. Koncil EBF schválil dvě rezoluce. Jedna vyzývá k náboženské svobodě v regionech Luganska a Doněcka na východní Ukrajině, druhá vyzývá ke křesťanské pomoci uprchlíkům v různých zemích. Rezoluce jsou zde: www.ebf.org/council-resolutions (brzy je také přeložíme do češtiny a zveřejníme na našich webových stránkách). Z Koncilu EBF ve Lvově jsme odjížděli s vděčností Bohu za to, co koná mezi baptisty a skrze baptisty na mnoha místech po celém světě.

Pavel Coufal, předseda Výkonného výboru BJB

Spomínajte na svojich vodcov

(Žid 13)

Juraj Hovorka: Dráma na kríži

Jedného nedeľného dopoludnia sme s manželkou navštívili Dom evanjelickej starostlivosti v Bratislave. Na otázku: „Ako sa máš, Ruženka?" Zaznela odpoveď: „Milujem vás!"

Sedela na vozíčku pre nevládnych, oči jej svietili pokojom a láskou. Ani známka zatrpknutosti, ani kúsok sťažnosti na bolesť, ktorá jej vystreľovala z boľavej chrbtice. Bola to tá istá Ruženka Žiaranová, ktorú som stretol dávno, viac ako pred sedemdesiatimi rokmi v Liptovskom Mikuláši. Spomínam si, že bola veselou kresťankou, vernou nasledovníčkou Pána Ježiša Krista. Takmer nič sa na nej nezmenilo, zmenila si len priezvisko na Dvořáková. Rokmi jej pribudli vrásky, ale úsmev nezmizol. Už nemala pod pazuchou hŕbu rukopisov článkov Rozsievača, ochabla v nej túžba precestovať celý svet. Mala pred sebou už len jedinú cestu, cestu do večnosti. A tu som pri podstate, prečo o tom píšem. Prečo som článok uviedol veršom z Listu Hebrejom: „Spomínajte na svojich vodcov..."

Myslím, že je chvályhodné nezabúdať na tých, ktorí nás predišli, na tých, ktorí vyorali hlbokú brázdu a pripravili pôdu pre zasiate semeno.

Kladiem písmenko k písmenku, tvorím vety. Oči sa mi zahmlievajú, robím veľa preklepov. Chcel by som všetkých mojich bratov a sestry spomenúť a vytesať ich mená do kameňa, ale písmenká sa mi už pletú a ruky sa mi trasú. Verím, že Boh ich má všetkých zapísaných vo svojom dome, medzi svojimi múrmi (Izaiáš 56, 5).

Mám v rukách staré čísla Rozsievača (roky 1934, 1936).

Manželka mi číta, v akých ťažkých podmienkach sa staval v bývalom Čeklísi (dnes Bernolákovo) domov pre bezvládnych a siroty. Číta, ako brat Adam Strapoň, ktorý sa vrátil z Ameriky a videl opustenosť sirôt a bezvládnych ľudí, vložil všetko svoje imanie, ktoré si doniesol, do stavby sirotinca. K myšlienke sa pripojili aj iní. Niektorí darovali 200 Kčs, ale i 10 Kčs, 5 kg medu, 3 čiapky, 12 vreckoviek... Dojemné je čítať, ale dôležitejšie nasledovať príklad obetavosti.

Tiekli mi slzy po tvári, keď som videl dlhý zoznam finančnej a materiálnej podpory bratov a sestier zo Slovenska, Čiech i amerických Slovákov. Cítil som, ako sa napĺňali slová nášho Pána Ježiša Krista: „Keď som bol nahý, zaodiali ste ma." Toto sa dialo počas hospodárskej krízy v Československu. Vznik sirotinca v tých časoch možno nazvať len Božím zázrakom.

Zdá sa mi, že v súčasnej modernej dobe je tých zázrakov menej. V čase počítačov a vyspelej techniky sa viac spoliehame na šikovnosť manažerov, ktorí vedia zabezpečiť cestu k úspechu.

Zrazu narážame na prekážky, ktoré obchádzame rôznymi známosťami a dierami v zákone. Takto sa správa svet. Žne tam, kde nezasial. Pamätám sa na skrivodlivosť, ktorú napáchal komunizmus. Ani nás kresťanov to neobišlo. Zobrali nám sirotinec a znárodnili pozemky, ktoré s nimi súviseli. Po „nežnej" revolúcii nám schátranú budovu a pozemky vrátili. Bolo treba začať odznovu, tam, kde brat Adam Strapoň skončil - naplniť želanie ďalej pokračovať v sociálnej práci. Dvadsaťosem rokov sme sa nepohli z miesta. Nie preto, že sme nemali siroty a starcov, ale preto, že sme uprednostnili iné priority. Neviem, možno je niečo dôležitejšie, ako sa postarať o svojich, ale aj iných odkázaných na pomocnú ruku a láskavé slovo.

V záhlaví tohto článku je predostretá výzva! Spomínajte na svojich predchodcov, ako žili a ako dožívali. Dodávam: **„Nielen spomínajme, ale myslime aj na súčasných nevládnych a ranených a položme si otázku, či sme sa o nich dôstojne kresťansky postarali!?"**

Juraj Hovorka

Lepší alternativa není

**Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.
V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz**

Vyrůstal jsem v křesťanské rodině a v prostředí křesťanského sboru. K víře jsem tak byl veden od dětství – tedy k víře v Boží existenci, uvědomění si vlastního hříchu a potřeby přijetí zástupné oběti Ježíše Krista ke smíření s Bohem a naději věčného života. Postupně a plynule jsem tohle vše přijal za vlastní, nezažil jsem žádný velký zlom (i když si vzpomínám na několik momentů, například když jsme kdysi byli s rodiči na dovolené v tehdejší Jugoslávii, že jsem s Bohem u širého moře a pod hvězdami na nebi vnitřně mluvil a vyznával svoji víru).
Myslím, že můj případ spíš vystihuje rčení: „Dejte nám dítě do sedmi let a po celý život bude naše." Když v něčem vyrostete a nepřijde opravdu zásadní důvod, proč změnit to, co do vás bylo vloženo na začátku, tak v tom zůstanete – a pro mě ten důvod nepřišel. I když byly chvíle, kdy jsem si říkal: „Končím, nefunguje to, jsou to všechno jenom řeči...", tak vzápětí přišla myšlenka – no dobře, ale co místo toho? A zatím jsem nikdy nepřišel na nic, co by to, přinejmenším stejně uspokojivě, nahradilo.
Je také pravda, že se moje víra nikdy nemusela projevit v nějakém vyloženě nepřátelském prostředí, projevuje se snad věrností v malých věcech. Spíš bych si totiž uškodil – v navázaných přátelských vztazích a vůbec zavedeném způsobu života – kdybych víru opustil, což je přesný opak toho, když víru přijme někdo z nekřesťanského prostředí, a často tak přijde o kamarády nebo to znamená nějakou podstatnější změnu životního stylu. Jak bych se zachoval, kdyby došlo na pronásledování kvůli víře, ohrožení životního standardu, rodiny, existenční problémy? Nevím – nezbývá, než věřit, že to není na mně, ale na Bohu, který by se v takové situaci k mé nedokonalé a slabé víře přiznal a podržel mě.
Přemýšlím, jak uchopit osobní vztah s Bohem, o kterém se v protestantských kruzích hodně mluví. Vnímám Boha jako autoritu, Stvořitele, Pána, vím, že nejsem schopný žít dokonale dobrý život a jen díky Ježíšově oběti na kříži mám naději na věčný život a smíření s Bohem. To všechno přijímám a vyznávám; ale pokud jde o osobní vztah... myslím, že je dobré si definovat, co který výraz znamená – když mám osobní vztah s manželkou nebo dobrým kamarádem, tak to vnímám jako něco jiného, než když mluvím o osobním vztahu s Bohem. Manželka nebo kamarád se mi vždy snažili ze všech sil pomoci, když to bylo v jejich silách nebo moci. Ale Bůh někdy mlčí, i když se modlíme, někdy i hodně dlouho, je jakoby vzdálený... O našem vztahu k Bohu se hovoří jako o vztahu dětí k otci – ale podívejme se, jak se pojetí vztahu otec, resp. rodič – dítě změnilo jen během posledních, řekněme sto let. Před sto lety děti rodičům spravidla vykaly, a přestože tam jistě byla vzájemná láska, myslím, že ten vztah měl jinou příchuť (snad větší odstup) než dnes, kdy je náš vztah k dětem více přátelský, až kamarádský (teď nehodnotím, co je lepší nebo horší). Nebo naopak z pohledu rodiče – dnes jsme jako rodiče vedeni k tomu, že dobrý rodič má pokud možno připravit dítě na to, co je čeká, když má vstoupit do nějaké nové situace, nebo pak zpětně krok za krokem rozebrat, co se událo. V životě jsme ale častokrát takřkajíc hozeni do vody a nuceni udělat rozhodnutí, kdy nevíme, co je dobře nebo špatně, a to kolikrát ani dlouhou dobu poté... Takže stále přemýšlím, jak tento vztah pojmout.

Spolupráce s TWR

Můj tatínek se v rámci církve mimo jiné zabýval samizdatovým nahráváním výkladů Božího slova a písniček, takže jsem byl už od dětství obklopený různými magnetofony a mikrofony – a to mě moc zajímalo. Posléze jsem v oblasti „zvukařiny" a nahrávání začal pomáhat i v církvi. V roce 1990, kdy vznikala česká redakce Trans World Radia v Brně, se k tomuto dílu připojili i někteří lidé z našeho sboru, včetně mého tatínka a našeho bývalého dlouholetého ředitele Aleše Bartoška. Aleš tenkrát do TWR nastoupil jako technik a přizval mě ke spolupráci, to mi bylo asi 16 let. Zapojil jsem se ve studiu Jiřího Dedeciuse, o kterém jsem věděl už z dob totality. V první polovině 90. let pak s TWR po několik let spolupracovala i moje teta, a to v oblasti přípravy dětských pořadů, které se nahrávaly u nás doma, a já zajišťoval technickou stránku.
Zároveň jsem, s postupně se zvyšující pravidelností, docházel do studií TWR, která se mezitím přesunula nejprve na ulici Veveří, a pak do brněnské čtvrti Lesná, abych pomáhal zejména s mícháním pořadů, ale i se zapojováním režijních pracovišť a studií během několika stěhování redakce, včetně toho posledního, do vlastní budovy v Brně-Líšni v roce 1997. Tou dobou jsem končil vysokoškolská studia na elektrotechnické fakultě VUT, obor sdělovací technika.
Tehdy byla ještě povinná základní vojenská služba, nicméně, vznikla možnost nastoupit místo toho do TWR na náhradní civilní službu. Této možnosti jsem rád využil.
Po skončení „civilky" v roce 1999 pak toto „plnočasové" zapojení přerostlo v pracovní poměr, který trvá dodnes.
Musím říct, že mě tato práce i po letech baví a těší, a to jak ze své podstaty, protože práce se zvukem, technikou, s počítači mě vždycky zajímala, ale zároveň věřím, že tato práce jako celek má smysl. Velmi si cením přátelského kolektivu a pochopení, které mi hodně pomohlo například v souvislosti s naší rodinnou situací. Čas od času si říkám, že jsem po těch letech tady možná poněkud zakrněl, ale za tím to ještě nikdy nakonec nedospělo k rozhodnutí odejít.

Rodina

Jsem přes 20 let ženatý s manželkou Zuzankou. Máme dvě děti. Starší dcera Verunka má 16 let a je fyzicky i mentálně postižená. Přesto se dokáže viditelně radovat ze života – většinou je plná radosti, veselosti a energie, a to je povzbuzením i při jejím omezení a starosti o ni. I její učitelky ve speciální škole o ní říkají, že je to tam takové jejich sluníčko. Mladší dcera Bětuška, které je teď devět, je velice šikovná v různých směrech a máme z ní velkou radost. Manželka žije prací s dětmi, je učitelkou na ZŠ (dříve i MŠ) a už po několik desetiletí se věnuje dětem i v rámci církve.
Postižení Verunky jsem se učil zvládat postupně. Muž v prvních měsících u miminka většinou asi nedokáže tolik rozpoznat, co je v pořádku a co ne, takže to na mě ze začátku tolik nedoléhalo. Ale později, když jsme třeba jezdili na pobyty s přáteli s podobně starými dětmi, oni popíjeli kafe a jejich děti si samostatně hrály, zatímco my jsme pomáhali Verunce s každým krokem a úkonem sebeobsluhy... to mi nebylo moc veselo. Od dětství jsem se totiž sám v různých vlnách potýkal s pocitem určitého vyčlenění z kolektivu, no a tato situace s postiženým dítětem vás zase posunuje trochu mimo běžný život vašich vrstevníků (přestože ti nás přijímali, jak nejlépe je to možné). Nevím, proč to tak je, rozhodně si v tom nelibuji, ale myslím, že jsem se s tím nějak vyrovnal.
V prvních letech svého života byla Verunka také hodně nemocná, několikrát ročně strávila s manželkou několik měsíců po nemocnicích. Jednou dokonce ležela na ARO a to bylo hodně zlé. ARO – to je mezi životem a smrtí.
Tehdy jsem si říkal, že jestli tohle přežije, tak už mě nikdy nic nerozhodí. No, ale nebyla to pravda, protože mě neustále rozhazují někdy i úplné maličkosti. Než se narodila Bětuška, uvažovali jsme o adopci, protože jsme měli obavu z druhého těhotenství. Absolvovali jsme nezbytné vstupní pohovory a byli zařazeni mezi žadatele, ale pak se narodila Bětuška – a bylo to vyřešené. Hodně lidí se za nás modlilo, protože ani u první dcery nebyly žádné indikace, že by něco nebylo v pořádku. Když se pak narodila zdravá holčička, byla to velká úleva. Obě děti nám dělají radost. Je skvělé, že je s Verunkou možné na určité úrovni mluvit – komunikovat, a opravdu je plná radosti ze života a umí se radovat i přes svoje omezení; to nás zase zpětně povzbuzuje, dodává sílu, energii, radost. Díky Bětušce nás toho zase více spojuje s našimi vrstevníky.
Co říci závěrem? Asi to, co jsem uvedl na začátku: kromě křesťanství jsem dosud nenašel žádnou lepší alternativu.

Dan Zeman

Moje první Vánoce

Byly vskutku zvláštní a velmi netradiční. Skoro bych řekl – nekřesťanské. Jsou takové Vánoce vůbec možné? Byly to Vánoce bez vánoční nálady, bez stromku a bez dárků. Byly to Vánoce bez štědrovečerní slavnosti dětí ve sboru, bez svátečního oblečení, bez rodiny a slavnostní večeře. Byly to Vánoce bez společenství křesťanů – prostě bez shromáždění. Byly to první Vánoce, které jsem neprožil v kruhu své rodiny a sboru od svého narození. Byl jsem na vojně. Byly to na první pohled poněkud smutné Vánoce, a přesto byly výjimečné. To skutečně podstatné mi totiž nechybělo a nikdo mi to nemohl vzít.
Nedobrovolně zbaven vší té tradice, slavnostnosti a svátečnosti jsem - i když tak trochu v koutku, ale zcela zřetelně a výjimečně, prožíval, co znamená to: „Immanuel" = Bůh s námi = BŮH SE MNOU. Díky Bohu za to.

Vánoční dárek zadarmo

A když už jsem v tom psaní, přidám ještě jeden **tip na vánoční dárky**. Budou velmi levné - vlastně zadarmo. Chce to jen trochu času na přípravu, ale bude z toho velká radost. Uvedu to nejdříve slovy ze Žalmu 103, 2: ***„Dobrořeč má duše Hospodinu, a nezapomínej na žádné jeho dobrodiní!"*** Je k tomu potřeba dát si čas na ztišení před Bohem, vzpomínat a děkovat za to, **co jsme za ten rok dobrého dostali** (co dobrého jsme si mohli pořídit, zažít), nebo - **o co jsme nepřišli** a přitom to mohlo nastat. K takovému sčítání darů a připomínání si Božího požehnání si lze sednout i s rodinou nebo se sourozenci v Kristu. Potom je potřeba si rychle vzít papír a tužku a vše jednotlivě zapsat, vložit do obálky či zabalit do balíčku každé to psaní zvlášť, aby toho bylo co nejvíc.
A pak šup s tím pod stromek, na rodinný stůl, na poličku na viditelné místo, nebo vedle postele, abyste, až se probudíte, hned viděli, kolik máte k Vánocům dárků a darů.
A něco podobného můžete udělat, i když jste třeba tak trochu sami a už nikoho blízkého nemáte, s kým byste slavili Vánoce a dávali si dárky.

Děkování

Když se s manželkou ráno probudíme, podíváme se na sebe, říkáme: „Tak máme, miláčku, ještě jeden den spolu - díky Bohu za něj, ten zítřejší není jistý, ale dnešek máme," a tak děkujeme a radujeme se z toho. Nebo když se děti vracely ze školy a věděli jsme, že zase začne odpolední péče o děti a školní povinnosti, radovali jsme se, že se vůbec vrátily v pořádku domů. Když jsem měl nedávno 60 let, říkal jsem, jak je úžasné, že mi Bůh dal tolik roků. Mohl jsem umřít ve 20 nebo ve 40. A Bůh mně dal 60, „wow" (to je vyjádření radosti, údivu a úžasu). Když trochu nahlédneme třeba na Dětské oddělení hemato-onkologie a vidíme malé děti, které umírají na rakovinu, nebo bojují o přežití o pár týdnů, měsíců (nemluvě o letech), to se pak na život díváme úplně jinak a naučíme se velmi si vážit Božích darů (i když jsou třeba docela malé). A děkujme našemu Pánu také za věci zlé a těžké, které mohly nastat – přihodit se, ale nedošlo k nim.
Když někdo umře v 80 nebo v 90 letech, vyjadřujeme pozůstalým soustrast a lítost nad tím, že ten jejich blízký odešel, a jsme všichni moc smutní místo toho, abychom se povzbuzovali ke chvále Bohu a říkali: „Díky Bohu za ten požehnaný věk 80 let... díky Bohu za jeho život". Naše pohřby by měly být více oslavou a díkůvzdáním Bohu (a vím, že takové jsou také) než smutné – přesmutné loučení.

Sčítat Boží dary

A tak pojďme se více ohlížet a sčítat Boží požehnání a dary, děkujme za všechny vyslyšené (někdy i nevyslyšené modlitby) a pišme si to na viditelná místa, ať to vidíme nejen my, ale i naši přátelé tak, jak to nakonec Bůh nařídil svému lidu: *„Jenom si dej pozor a velice se střež zapomenout na všechny věci, které jsi viděl na vlastní oči, aby nevymizely z tvého srdce po všechny dny tvého života. Seznam s nimi své syny a vnuky…a tato slova, která ti dnes přikazuji, budeš mít v srdci, budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš léhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima, napíšeš je také na veřeje svého domu a na své brány!"* (Dt 4, 9... 6, 6...).

Přeji vám krásné Vánoce a plno dárků.

Mirek Jersák

Naplnění Boží vůle

Nejvzácnější pohnutkou pro příchod Ježíše Krista na zem bylo naplnění Boží vůle. Tehdy u studny, kde se Ježíš setkal se Samařankou, se Jeho učedníci divili, jak to, že nemá hlad, a On jim odpověděl: „Můj pokrm je, abych činil vůli Toho, který mně poslal a dokonal Jeho dílo" (J 4, 34). Přišel na tuto zemi s plnou oddaností svému Otci – Bohu. I když On sám byl Boží Syn, nedělalo mu větší radost, než činit vůli svého Otce a vykonat Jeho dílo. Nepřišel kvůli vlastní věci, ale byl poslán jako služebník Božích rad a myšlenek. Jaká byla vůle Jeho Otce? „Aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný" a ve verši před tím je napsáno: Aby nikoho z těch, které mu Otec dal, neztratil (J 6, 40 a 39). Tyto verše mocně utěšují naše srdce. Jestliže jsme přišli k Pánu Ježíši, byl to Otec, který to způsobil. Tak to čteme: „Všechno, co mi dává Otec, ke mně přijde a toho, kdo ke mně přijde, nevyženu ven. Neboť jsem sestoupil s nebe, ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, který mně poslal" (J 6, 37–38).
To znamená, že Otec – Bůh nás posílá k Ježíši, tomu Dobrému pastýři. On nás přijímá a naplňuje tím Boží vůli. Když tebe a mne přijal, vykonává vůli Otce. Jsme Mu dáni a je nemožné, aby některý věřící, patřící k tomuto daru Otce Synu, zahynul.
Jak je nádherné uvědomit si tuto pravdu, domyslet ji. Na tomto místě můžeme jen chválit a děkovat našemu Pánu Bohu, vyvyšovat Jeho jméno!

Marie Horáčková

Cesta křesťana Johna Bunyana

Letošní rok je bohatý na nejrůznější výročí. V březnu jsme si připomínali 490. výročí mučednické smrti Balthasara Hubmaiera, v říjnu pro celý národ významné 100. výročí vzniku Československé republiky. V listopadu si můžeme připomenout další pro nás baptisty zajímavé výročí, a sice 390. výročí narození Johna Bunyana, anglického křesťanského spisovatele a baptistického kazatele.

V časopise naší Jednoty „Chelčický" z listopadu 1928 jsem našla zajímavý článek, napsaný kazatelem Jindřichem Slaninou, který se věnoval právě životu a dílu Johna Bunyana – to bylo tehdy přesně v roce 300. výročí jeho narození.

John Bunyan se narodil 28. listopadu 1628 v malé anglické vesničce Elstow nedaleko Bedfordu, dnes vlastně jeho předměstí.

Jeho otec byl řemeslník – kotlář.

A tomuto řemeslu se vyučil i mladý John. Je pochopitelné, že řemeslo bylo důležitější než škola a práce v otcově dílně bylo vždy dost a dost, na školní docházku zbývalo opravdu málo času. Když mu bylo dvacet let, oženil se s chudou dívkou. Mary byla tak chudá, že mu jako věno přinesla pouze dvě knížky. Ale zde bychom slovo „pouze" měli dát do uvozovek. Můžeme si říci, že dvě knížky, a k tomu ještě náboženské, pro vyučeného kotláře veliký význam neměly.

Ale není tomu tak. Protože Mary byla zbožná dívka, předčítala manželovi ze svých knížek a diskutovala s ním o jejich obsahu. Bunyan měl při své práci čas přemýšlet nad svým životem. Ve světle rozhovorů s manželkou poznával, že jeho život, do té doby plný zábavy a her, nebyl správný. Přiznával si, že lhal, bral nadarmo Boží jméno, a dokonce se Božímu jménu i vysmíval, nesvětil den Páně atd. A tak se rozhodl, že bude vést zbožný život. Ovšem chtěl takový život vést ve své vlastní síle, což pochopitelně vedlo jen k další nespokojenosti.

Bratr Slanina psal ve svém článku, že „prozřetelnost však vyhlédla si tohoto muže za svoji nádobu vyvolenou, který měl jméno Kristovo vnést mezi mnohé národy." Já bych spíše řekla, že Bůh si tohoto člověka vyvolil, aby se stal Jeho nádobou vyvolenou. Jednou totiž přišel kvůli své práci do Bedfordu. Tam zaslechl několik žen v rozhovoru o náboženských věcech. Zaujalo ho, že ty ženy měly tolik duchovních zkušeností a zatoužil také po takové živé víře a po spasení. Na doporučení žen se John Bunyan setkal s jistým panem Giffordem, správcem baptistického sboru v Bedfordu.

Bratr Gifford vedl Bunyana k osobnímu obrácení. Tak Bunyan poznal, že mu nepomůže vlastní snaha po zbožném životě, a volal k Bohu s otázkou: „Pane, ukaž mi, jestli mne miluješ milováním věčným."

A Bůh mu odpověděl. A tak se po třech letech hledání a zápasů připojil k malému hloučku baptistů v Bedfordu a z prostého kotláře stal se kazatel evangelia. Z blízkého a vzdálenějšího okolí přicházeli lidé poslouchat Bunyanova kázání. Když Bunyan kázal v Londýně, přicházel naslouchat i John Owen, anglický teolog a kazatel a také člen anglického parlamentu. Když se prý anglický král Karel II. divil, jak může vzdělaný teolog naslouchat kázání „obyčejného kotláře", Owen mu odpověděl: „Kdybych mohl získat takových kazatelských schopností, jaké má tento kotlář, rád bych je vyměnil za svou učenost." Bunyan nebyl teolog, neměl žádné teologické vzdělání. On prostě kázal to, co prožil a na sobě vyzkoušel, a mnoho lidí odevzdalo svá srdce Bohu.

Když se po občanské válce, popravě Karla I. a řízení republiky Oliverem Cromwelem stal Karel II. v roce 1660 anglickým králem, vymohla si anglikánská církev v parlamentu zákon, který zakazoval shromažďování svobodných církví a kázání neordinovaným kazatelům.

Tento zákon se týkal tedy i Johna Bunyana. Ale on raději „poslouchal Boha než lidi" a „kázal včas i nevčas". Byl proto zatčen – přímo na kazatelně při modlitbě – a uvězněn v Bedfordu. Ovšem, ani tam nemlčel. Když nemohl kázat, začal psát. A právě v bedfordském vězení se ukázalo, že je nejen výtečným kazatelem, ale i geniálním spisovatelem.

K jeho zatčení je nutné zmínit, že prý mu soudce nabídl propuštění na svobodu, pokud slíbí, že přestane kázat. To však Bunyan odmítl a byl odsouzen na šest let do vězení za účast na nezákonných shromážděních, která nebyla podřízena anglikánské církvi.

V roce 1666 byl propuštěn z vězení, ale již o několik týdnů později byl opět zatčen a za stejný čin odsouzen na dalších šest let vězení.

Dvanáct let tedy strávil ve vězení, a to jenom proto, že byl baptistou, že nechtěl změnit své přesvědčení a slíbit, že přestane zvěstovat evangelium. Právě ve vězení napsal celou řadu knih. Nejznámější z nich je určitě „Cesta křesťana a poutníků z Města zkázy do země zaslíbené". Tento román je označován za alegorii, můžeme však lépe říct, že se jedná o popis jeho vlastních náboženských zápasů, jeho víry a zkušeností. Kromě „Cesty křesťana" napsal Bunyan asi 60 dalších spisů. Z mnoha jeho knih bych chtěla zmínit ještě knihu „Milost přehojná největšímu z hříšníků udělená", což je autorova autobiografie, ve které vypráví o vězení a útrapách, které prožil pro svou víru, a spis „Svatá válka", ve kterém líčí zápas mezi Bohem a ďáblem o duši člověka.

John Bunyan byl baptista, baptista v dobách, která jim nepřála (není však záměrem tohoto článku psát o historii baptistů v Anglii). Když se však lidé Bunyana ptali, kým je, říkal: „Chceš-li vědět, kterým jménem chci být rozeznáván od jiných, povím ti, že chci být a doufám, že jsem křesťanem a volím, uzná-li mne Bůh za hodna, být jmenován křesťanem, věřícím, nebo jménem, které je schváleno od Ducha svatého." Naději pro svou duši nenašel ani u „Zákoníka", „Mudrce" nebo „Obřadníka", ale jenom u Boha a Ježíše Krista. Jen v náručí Boží našel milost a spasení.

John Bunyan zemřel 31. srpna 1688 ve věku šedesáti let. Po propuštění z vězení v roce 1672 byl ordinován za staršího sboru v Bedfordu. Dál však až do své smrti zůstal kotlářem, při tom kázal a psal knihy. Když se ohlížel za svým životem a také za roky, strávenými v bedfordském vězení, napsal: „Nebyl jsem bez naděje, že by mé uvěznění nemohlo posloužit k probuzení svatých v této zemi. A právě tato skutečnost mě vedla k vydání celé záležitosti Bohu."

Proto, že opravdu celý svůj život vydal Bohu, každou záležitost, každou chvíli, mohl před 90 lety bratr Slanina ukončit svůj článek slovy, ke kterým se ráda připojuji: „Ale netoliko národ anglický, nýbrž protestanté celého světa vzpomínají památky jeho narození s úctou a vděčností naproti Bohu.

I my máme mnoho příčin radovat se z jeho velikého díla a práce, neboť jeho spisy, zvláště pak „Cesta křesťana" byla posilou a útěchou mnohé české duši na cestě ke království Božímu."

Slavomíra Švehlová

REVIVAL

Vždy ma poteší a som vďačný, keď mi niekto, ako redaktorovi Rádia 7, poradí a dá do pozornosti skupinu či interpreta, ktorý by bol vhodný do mojej relácie RETROklub. V nej môžeme počúvať piesne, ktoré dnes už počuť dosť málo. Je to na škodu veci, lebo sú to piesne, ktoré preveril sám čas a majú čo povedať aj dnešnému človeku.

Tentokrát som dostal nápad od samotného riaditeľa nášho Rádia 7, brata Ivana Zuštiaka, ktorý mi naznačil, že by bolo dobré predstaviť v RETROklube košickú bluegrass gospelovú skupinu REVIVAL. Samozrejme, že ma to potešilo, ale priznám sa, že som ostal aj trochu zahanbený, že to nenapadlo mne. Veď túto skupinu nielenže poznám, ale dokonca sme spolu hrali na jednom pódiu Chvojnickej stodoly. Rýchlo som sa spojil s vedúcim skupiny Tomim Jutkom a výsledok toho bol nielen rozhovor pre Rádio 7 s ním, ale aj s členmi jeho skupiny.

Bluegrass patrí do skupiny country, kde sa využívajú akustické nástroje, ako je gitara, bendžo, mandolína, husle a kontrabas. Tu sa však využívajú, mne osobne srdcu veľmi blízke, štvorhlasné vokály.

Vedúci skupiny Tomi Jutka mi porozprával, aké boli jeho kresťanské začiatky. Pred dvadsiatimi piatimi rokmi sa rozprával so svojou kolegyňou na tému život po živote, a ona mu poradila, aby zašiel do zboru Apoštolskej cirkvi v Košiciach a tam sa zoznámil s niektorými ľuďmi, ktorí by vedeli na tieto otázky odpovedať. Poslúchol ju, išiel do toho zboru a prežil tam veľký osobný zlom. Vyznával to citátom z Biblie, že Boh sa ho dotkol a znovuzrodil jeho mŕtveho ducha. Už aj predtým čítal Bibliu, ale sám si nedokázal pospájať jednotlivé súvislosti. Tu si uvedomil, že je hriešny, a napriek tomu, že patril medzi slušných ľudí, vďaka Božiemu zásahu zrazu videl, že je špinavý, hriešny, stratený, že je totálne závislý od Boha a potrebuje Jeho pomoc. Pochopil, že tú pomoc dostane len a len skrze Ježiša Krista, ktorý svojou smrťou zaplatil aj za jeho hriech. Vtedy sa jeho život úplne zmenil. Dnes vie, že je dokonale zmierený s Bohom, a keby teraz zomrel, pôjde rovno do neba. Nie preto, že sa snaží žiť dobrý a usporiadaný spôsob života, ale má na sebe dokonalú spravodlivosť Pána Ježiša Krista. O pár týždňov sa nechal na znak poslušnosti pokrstiť vodným krstom. Vie, že ten samotný krst ho nespasil a krst je len vonkajším prejavom toho, že bol znovuzrodený. V priebehu ďalších mesiacov sa tam zoznámil s niekoľkými ľuďmi a v roku 1994 založili skupinu s názvom Revival, čo v preklade znamená znovuzrodenie. Ten názov úplne vystihuje myšlienku, že ich mŕtvy duch Božím zásahom ožil. Odvtedy s nadšením slúžia a vo svojich svedectvách hovoria o zmene, ktorú s nimi urobil Ježiš.

Samselyovci

Na jednom ich koncerte sa Tomáš stretol so sestrou Števkou a oslovil ju, či by mu nemohla pomôcť. Potreboval preložiť do slovenčiny jednu anglickú pieseň a keďže dovtedy s prekladmi iných nebol spokojný, chcel vyskúšať, ako by to zvládla ona. Števka sa snažila, aby sa preklad čo najviac podobal originálu, ale viac jej záležalo na hĺbke posolstva anglického textu. Vedúcemu sa preklad veľmi páčil, a keďže Števka sa tak dokonale vedela stotožniť s touto piesňou, poprosil ju, či by ju nemohla na najbližšom koncerte s ich skupinou aj zaspievať. Hneď na prvej skúške sa jej opýtal, či by nechcela s nimi spievať aj ostatné piesne, a tak sa stala trvalou a veľmi cennou členkou skupiny Revival. Števka neskôr zložila pieseň, ktorá sa rýchlosťou blesku stala známou po celom Slovensku – Keď Boží syn.

Skupina Revival je stále aktívna a začiatkom budúceho roka je pozvaná do modlitebne BJB Bratislava Palisády.

Ak sa chcete dozvedieť o tejto skupine viac a aj vypočuť si niekoľko ich oslovujúcich piesní už teraz, otvorte si archív Rádia 7 na adrese: http://www.radio7.sk/relacie/hudobny-klub/retroklub.

Pripravil Slávo Kráľ

Vánoce v koncentráku

Bylo už tma, do konce práce zbývala asi hodina. Inženýr R. se postavil, aby nás pozdravil k Vánocům. Věděli jsme o tom, proto jsme na tento slavnostní okamžik čekali. Zraky všech se soustředily na něj, ale on několik minut mlčky stál, nepronesl jediné slovo. Byl velice rozrušený a bledý. Prožívali jsme totéž a vůbec bychom se nedivili, kdyby tam inženýr stál beze slova i několik hodin. „Moji přátelé!" pronesl nakonec chvějícím hlasem. „Dnes je veliký křesťanský svátek. O štědrém večeru se schází každá rodina u vánočního stolu a připomínají si příchod Krista na zem a na Jeho počest zpívají radostné písně, podobně, jako zpívali andělé na nebi při Jeho narození. Ale Bohu se zalíbilo, že v našich rodinách a v mnoha tisících rodin, podobných těm našim, nebude radost a pokoj, budou tam slzy, protože tam budeme chybět. Teď, když naši blízcí a drazí sedí za stolem a se slzami v očích myslí na nás, přeneseme se ve svých myšlenkách mezi ně a spojme se v duchu s nimi."

Inženýr nevydržel, hlas se mu silně zachvěl a po jeho dobré tváři tekly veliké slzy.

Stál a nemohl promluvit a my všichni jsme plakali. Plakali i uzbečtí muslimové.

„A teď mi dovolte, řekl v slzách, abych vás pozdravil ve svátky Kristova narození a všem vám popřál to, co si každý z vás moc přejete – svobodu. Dovolte mi také, abych se podle starého polského zvyku rozdělil s každým z vás „oplatkem". Pak přistoupil ke každému a dělil se s nimi o průzračný oplatek z tenoučkého těsta a s každým se políbil. Druzí dělali totéž a v očích všech stály slzy.

Takto jsme slavili Vánoce v roce 1944.

Vladimír Husaruk

Vánoční zamyšlení

Jak vlastně prožívám Vánoce, čím mne obohacují? Nebo jsou stejné, jako každý jiný všední den? Znovu si uvědomuji narození Spasitele světa. Narodil se pro každého z nás! Je to tak osobní a osvobozující. Máme v Ježíši novou a stálou naději. Na těchto svátcích je zvláštní, že se na ně lidé velmi těší. Toužíme kolem sebe rozdávat radost a překvapení.
Vždyť jsou jenom jednou za rok a musíme se na ně opravdu pořádně připravit. A to se vším všudy. Od důkladného úklidu až po přichystání mnohých moc dobrých jídel a zákusků. Vždyť jsou Vánoce! Proč se to tak dělá? Nesmí také chybět spousty dárků. Jak se říká, je to prostě „šrumec".
A když se na Vánoce podíváme zpětně, slyšíme, jak jsou mnozí rádi, že už skončily. Lidé jsou tolik unaveni. K povánoční době patří zase také velký nepořádek. Jak je to možné, když se tolik uklízelo? Nejde si toho nevšimnout, všude venku, tam, kde jsou popelnice, není to nic příjemného. Pohled tímto směrem je velmi odpuzující. Popelnice jsou úplně přeplněné a mnohdy až přetékají. Všude okolo nich... však to znáte.
Chodíme kolem nich, jakoby tam ani nebyly, a říkáme si, kdy už to odvezou? Nedá se na to ani dívat, tolik odpadků. Začnou zase všední dny a vše se postupně bude dávat do pořádku. Když se zamyslím nad popelnicemi, říkám si, jak jsou důležité a jestliže je chcete koupit, tak i velmi drahé. Ale jinak je nikdo nevyhledává. Jsou jenom na shromažďování odpadu, který se potom likviduje. Bez nich by byl všude okolo nás veliký nepořádek a jistě by se začaly šířit i nějaké nemoci. Kdo nemá popelnici, ani nemůže dělat pořádek. Dnes jsem jimi byla unešena, byly tak plné...! Jakoby mne chtěly na něco upozornit. Jednou naše děti vymyslely, že se budou u našich popelnic fotit. Byla jsem překvapená z této myšlenky a říkala jsem jim: „Cože? U popelnic? Vždyť máte krásné oblečení a ještě se umažete!" Nedaly si to vymluvit a mně se zdálo, jakoby velmi klesla jejich hodnota. Bylo by hezké vyfotit se někde, kde je pěkné pozadí, u nějakého zeleného keře, nebo u něčeho podobného, ale u popelnic? Nakonec vznikla moc hezká a zajímavá fotka. Mnohým lidem se líbila a přemýšleli o tom, proč se fotili s popelnicemi. Později jsem si uvědomila, jak jsou popelnice důležité a patří k našemu domu. Vždyť mají na sobě napsáno i číslo našeho domu. Jsou prostě naší součástí a patří k nám. Zrovna tak, jako i ty naše děti. Myslím, že takovou fotku nikdo nemá.
A tak se může stát, že něco tak nepříjemného a odpuzujícího se může změnit v tak krásný účel.
I v Bibli se píše o tom, že jsme hliněnými nádobami. Bůh si nás používá ke svému účelu. Každý máme pro Něho jiný úkol a naplňuje nás. Dává nám to, co potřebujeme. Musíme mít však víko, které se pro určitou věc rychle otvírá, aby se tam mohlo něco vložit.
Vzpomínám si, že jsme měli popelnici, která byla opravdu „zaseknutá" a víko šlo jenom velmi těžce otevřít. Byla nepoužitelná. Čistá, ale stále prázdná. Co s ní? Museli jsme její víko opravit a narovnat.
Dnes vidím tak moc přeplněné nádoby. Tolik používané a tak důležité. Také chci být takto přeplněnou nádobou ve Tvé službě, Pane. Chci usilovat o plnost čistoty, služby, odpuštění a lásky.
Tímto sloužit všem lidem okolo nás.
Jsem takto použitelnou nádobou?

Dana Jersáková

Bratr kazatel Jiří Šperl

(15. 12. 1928 – 19. 5. 2015)

Bratr kazatel Jiří Šperl se narodil v Hodoníně v rodině s římskokatolickým vyznáním. Když mu bylo 18 měsíců, zemřel mu otec. Po skončení základního vzdělání Jiří odešel do Prahy, kde se vyučil obchodním příručím. Ke konci války v březnu 1945 byl německými okupanty nasazen ke kopání zákopů na Moravu. Při tom se seznámil s horlivým evangelistou L. Louckým, který mu vydával svědectví. Na jaře 1947 ve sboru Evangelické církve metodistické v Praze – Strašnicích uvěřil v Pána Ježíše Krista. V tomto sboru již tehdy prožil povolání ke kazatelské službě a působil jako pomocný kazatel v několik sborech ECM. V té době si také doplnil středoškolské vzdělání. V letech 1950–54 studoval na Komenského evangelické bohoslovecké fakultě v Praze.
Během studia se v roce 1952 oženil se sestrou Alenou Veselskou. Poté se během vykonávání dvouleté vojenské presenční služby dostal do Brna, kde navštěvoval shromáždění Církve bratrské a Bratrské jednoty baptistů. Zde se seznámil s kazatelem sboru a po čase z teologických důvodů odešel z církve metodistické a byl pokřtěn kazatelem Pavlem Titěrou.
Po skončení vojenské služby bratr Jiří pracoval tři roky v civilním zaměstnání a v roce 1959 byl povolán do baptistického sboru ve Vikýřovicích, ale protože nedostal státní souhlas ke službě kazatele, působil zde jako laický kazatel.
Do roku 1963 jej žádalo za kazatele ještě několik českých sborů, nikde však nedostal státní souhlas. Nakonec dostal souhlas na Slovensku vesboru BJB v Klenovci, kde sloužil až do roku 1978. V období let 1978–1992 byl kazatelem sboru BJB v Liberci a poté odešel do důchodu. Manželům Šperlovým se narodily čtyři děti: Mahulena (1953), Jiří (1955), Alena (1957) a Štěpán (1965). Bratr kazatel Jiří Šperl zemřel ve věku 86 let a jeho manželka Alena o čtyři roky dříve.

Podle knihy „Kazatelé bratrské jednoty baptistů" upravil Mirek Jersák

Odišiel k svojmu Pánovi

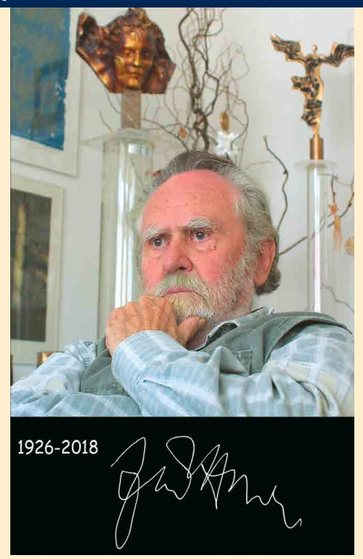

Náš otec Juraj Hovorka sa narodil 17. mája 1926 vo Vikýřoviciach na Morave ako druhý syn z piatich detí v rodine. Bol hrdým potomkom českých exulantov, ktorí po bitke na Bielej hore v roku 1620 boli pre svoju vieru v ohrození života a odišli z vlasti. Kresťanská viera jeho predkov mu dala silný hodnotový základ, ale neskôr sa pre Boha a Jeho syna Ježiša Krista rozhodol osobne a z tejto cesty presvedčenia nikdy nevybočil. Po otcovi zdedil lásku ku knihám, k vedomostiam a k peru a stal sa celoživotným študentom. Po mame zdedil výtvarné cítenie a umenie sa prejavovať stalo vyjadrovacou rečou srdca. Obratnosť v počúvaní sa naučil vo vzťahu k mladšej sestre, ktorá mu vylievala svoje vnútro a stal sa jej dôverníkom. V súťaživosti, dobrodružnosti a hravosti sa zdokonaľoval medzi svojimi bratmi. Všetkých súrodencov mal nesmierne rád a vždy túžil po ich blízkosti.
Cesta životom je kľukatá, a ako po nej kráčame, tak sa meníme, rastieme a dozrievame. Každá udalosť nás formuje a zanecháva stopy. Aj sťahovanie rodiny z Čiech na Slovensko, a potom na sklonku 2. svetovej vojny späť. Obdobie vojny, strach, nebezpečenstvo, núdza, zmeškané príležitosti oklieštených šancí sú rýchlym zoznamom vplyvov. Jedinečné obdarovanie a prirodzené inklinácie sú načas potlačené potrebami tvrdých realít.
Po skončení vojny v roku 1946 sa otvárajú nové možnosti. Na Univerzite Palackého v Olomouci prof. Jan Zrzavý objavil otcov výtvarný talent a tento kľúčový moment nastavil jeho ďalšie smerovanie. V zvažovaní – maľba či socha, vyhralo trojrozmerné vyjadrenie, a to ho doviedlo najprv do Hořic na kamenosochárstvo a neskôr na Vysokú školu výtvarných umení, do ateliéru profesora Jozefa Kostku v Bratislave, kde sa natrvalo usadil. Písal sa rok 1951, čas objavovania, nových kontaktov a do staroby pretrvávajúcich priateľstiev, čas zapúšťania hlbokých koreňov.
Keďže dvom je lepšie ako samému, otvoril svoje srdce pre nás osobne veľmi dôležitej dáme. Pred šesťdesiatimi dvoma rokmi Ľubici, vtedy Beňovej, sľúbil v júni 1956 lásku, vernosť a ochranu, a aj keď to nebolo vždy jednoduché, ako v žiadnom vzťahu, svoj záväzok dodržal. Rozdielnosť pováh, profesií a záľub neboli prekážkou, práve naopak, výzvou k usilovnej práci a k formovaniu charakteru.
Rastúca rodina vniesla do života mnohotvárnosť a bohatstvo, ktoré sa nedá vyčísliť. Každý z nás troch súrodencov dostal z rovnakých génov niečo iné. Rozdielne črty, povahu, nadanie. Avšak napriek odlišnostiam posledné krízové rodinné udalosti dosvedčili, že ešte stále vieme pracovať ako jednoliaty tím.
S pribúdajúcimi rokmi k pôvodným piatim členom rodiny pribudlo ďalších šestnásť. Unikátni, prijatí, cenení a milovaní. Zaťovia, nevesta, päť vnúčat, ich traja manželskí partneri a päť pravnúčat. Traja z nich sú už vo večnosti.
Otec vo svojej práci uprednostňoval nepoddajné alebo ťažko poddajné materiály. Rád s nástrojom v ruke hľadal v kameni či v tvrdom dreve skrytú krásu tvarov, a tak ako on sekal a odstraňoval prebytočné, takisto Boh zápalisto tvaroval jeho samého. Postupne uberal z prudkej zanietenosti a nekompromisnej tvrdohlavosti a na sklonku života ich nahradzoval tichosťou a pokorou.
Keď mu už slabosť tela a zhoršujúci sa zrak nedovoľovali ťažkú fyzickú aktivitu, jeho činorodý duch našiel uspokojenie v maľbe, grafike, šperku a neuhasiteľnej záľube k poézii.
Náš otec bol vytrvalým bojovníkom za pravdu a spravodlivosť.
Zásadový a čestný človek. Život bral veľmi vážne, nedával lacné sľuby, a keď sa do niečoho vložil, tak v tom vytrval aj napriek nepriazni, prekážkam a dočasnému nezdaru.
Bol vizionárom, nebál sa byť priekopníkom, prvolezcom, ale bol rád, keď sa k jeho myšlienke pridali ostatní.
Myslím, že mnohí budete so mnou súhlasiť, keď poviem, že bol mužom otvorenej náruče a širokého srdca.
Keby som vyzvala tých, ktorí od nášho otca prijali nejaký dar v akejkoľvek podobe, vrátane láskavého slova a objatia, zdvihlo by sa veľa rúk, a tí, ktorí nič z toho nedostali, nebolo to preto, že by vás nemal rád, ale preto, že zomrel vo svojich deväťdesiatich dvoch rokoch príliš mladý, aby to stačil urobiť.

Miroslava Vyskočilová Hovorková

Pokojný život

Člověk má mnoho přání. Rád by měl například více peněz, větší majetek, víc zdraví, a podobně. Ale nakonec zjistí, že všechny tyto věci mu nepřinášejí to nejdůležitější, a to pokoj v srdci, uklidnění a upokojení duše i v nemoci nebo v chudobě. Dosáhne-li bohatství, stále hledá to, co by upokojilo jeho bolavou mysl a srdce. Pokoj totiž nelze koupit. V tomto světě pokoj nenajdete. Ale copak anděl, který přinesl pastýřům radostnou zprávu – „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle" – neměl pravdu? Ano, andělovo oznámení bylo pravdivé, ale tento pokoj na zemi není. Důvodem je, že pokoj není v lidských srdcích. Dokud tam není, nemůže být pokoj ani na zemi. Problém je v tom, že člověk od přirozenosti nemá pokoj s Bohem. Důsledkem toho jsou porušené mezilidské vztahy. Pokoj každého člověka s Bohem zničil hřích.
A to vyžaduje řešení. Je velmi drahé, ale může jej obdržet každý člověk. Bůh sám nám totiž připravil řešení, a sice prostřednictvím smrti svého Syna Ježíše, který se před 2 000 lety stal člověkem – oním Dítětem, narozeným v jeslích. Když Ježíš vyrostl, stal se z Něj muž, který jediný z lidí mohl naplnit Boží vůli a zbavit nás hříchu, který nám překáží v pokojném životě. Ježíš byl totiž na rozdíl od nás bez hříchu. Ve věku asi 30 let učinil Ježíš Kristus POKOJ skrze krev svého kříže, když na Golgatě zemřel za naše hříchy. Každý člověk, který si uvědomí, že tato oběť byla nutná i pro něho osobně, a který svými ústy vyzná Bohu svoje hříchy (Řím 10, 13), obdrží plné odpuštění své viny, aby potom také měl POKOJ s Bohem. Výkupné dílo, které Ježíš Kristus vykonal na kříži, je základem pro to, aby na této zemi jednou vládl mír, a to pod Jeho vládou.

Marie Horáčková

Dejme každému páru v ČR možnost přijít na kurz Manželské večery v okolí svého bydliště.

Sháníme nové vedoucí!

Pojďme ukázat, že církev má odpovědi na to, co lidi trápí.

① **Zúčastněte se semináře** pro nové i zkušené vedoucí (přihlášky sem-mv.jdem.cz);

- **Nové Město nad Metují** 6. 10. 2018
- **Brno** 13. 10. 2018
- **Ostrava** 1. 12. 2018
- **Online** živě 13. 10. a 1. 12. 2018

② **Uspořádejte kurz** tak, aby začínal **v Týdnu manželství 11.-15. února 2019**. **Pořádání je jednoduché** – dodáme příručku vedoucího, prezentace na DVD, příručky účastníka, pozvánky, podporu propagace i pomoc koordinátorů. Vy se postaráte o jídlo a hosty.

③ **Ozvěte se nám**, rádi poradíme a odpovíme na jakékoli dotazy (kontakty jsou níže).

Co zajistíme my?

Sponzory na **celostátní propagaci**

Ohlasy na tradičních i sociálních **médiích**

Vyjádření podpory od **známých osobností**

Materiály - pozvánky, videa, články i svědectví

Šíření skrze partnery včetně **Týdne manželství**

Online reklamu

Co je kurz Manželské večery?

- Nezisková série 8 večerů, kterou už v ČR prošlo **přes 10.000 účastníků** na více než 120 místech (mapka zde) zajištěných 12 různými církvemi. Každý večer má 3 části:
- **1. Romantická večeře** ve dvou, jako na rande – s hudbou, svíčkami, u stolků pro dva
- **2. Praktické prezentace** například o naslouchání, řešení konfliktů, odpuštění, jazycích lásky či sexu
- **3. Diskuse v páru** - jádrem večera je rozhovor jen ve dvou o otázkách z příruček, s kávou a dezertem
- Kurz je založený na křesťanských principech, ale jeho obsah je určen **pro úplně každý pár**.

Kdo Manželské večery organizuje?

Kancelář kurzů Alfa (pod KMS) řízená zástupci různých církví. Partnery kampaně jsou Národní Týden Manželství, Rodinný svaz ČR, Apoštolská církev, Bratrská jednota baptistů, Církev bratrská, Evangelická církev metodistická, Křesťanská společenství, Slovo života, nadace Credo… a jednáme s dalšími.

www.manzelskevecery.cz
jakub.guttner@gmail.com
+420 733 627 409 (Dagmar)

(Dodaná inzerce)

Příběh ve fotografii, aneb „Fotografujeme s Biblí"

Můžete nám také poslat svůj příběh a fotografii. Rádi jej uveřejníme. Posílejte také svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible.

Redakce

Čakanie na blesk

Hľadáte blesk na fotografii? Nie je tam, hoci som sa o to pokúšal. Bolo to v Račkovej doline počas tábora seniorov.
V jeden večer nás obchádzala búrka a aj sa blýskalo. Tak som si povedal, že je ideálna možnosť zachytiť blesk na pozadí hôr. Krytá a otvorená terasa mi poskytovala dobré podmienky. Búrka sa vzďaľovala a blesky neboli už také intenzívne, ale za pokus to stálo. Vedel som, že treba exponovať zo statívu dlhým časom a náhodný blesk sa zaznamená. *Stlačiť spúšť, keď sa objaví blesk, je príliš neskoro.* Veď záblesk trvá len zlomok sekundy. Tak aj tu som veľakrát exponoval dlhým časom (aj 30 s), ale výsledok sa nedostavil. Búrka pozvoľna odznievala, a tak som balil výbavu. Trocha ma to mrzelo, no vzápätí som bol celkom rád, že sa mi to nepodarilo, lebo som si spomenul na to, čo je napísané v Božom slove o druhom príchode Pána Ježiša: **„Lebo ako vychádza blesk od východu a ukazuje sa až na západ, tak bude aj príchod Syna človeka " (Mt 24, 27).**
Bude to neočakávaný a rýchly príchod Sudcu; vtedy budú plakať všetky pokolenia zeme a skloní sa pred Ním každé koleno. Oddelí jedných od druhých, ako pastier oddeľuje ovce od kozlov. Spravodlivých od nespravodlivých. *Vtedy už bude príliš neskoro, aby niekto mohol získať ospravedlnenie.* Kto chce byť po pravici Kráľa, ten musí prijať ospravedlnenie už tu na zemi a to je možné len vierou. Prijať dar spásy od Pána Ježiša, ktorý naplnil Božiu spravodlivosť: **„Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím z milosti je večný život v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi " (Rim 6, 23).**
Písmo nás na viacerých miestach vyzýva k bdelosti, aby sme boli pripravení, keď príde Pán. Mnohé znamenia nás upozorňujú, že čas je blízko.

V. Malý

Právě toto přání posílá letos svým adventním a vánočním vysíláním posluchačům program české redakce Rádia 7.

Už **v Adventu** můžete **každou sobotu od 9:15 do 11:00** přemýšlet o pokoji v rozhovorech s vybranými hosty:
1. 12. to bude Štěpán Matuška spolu s ředitelem festivalu UNITED Petrem Hůštěm.
8. 12. Luděk Brdečko a důstojník Armády spásy Josef Knoflíček.
15. 12. usednou spolu ve studiu Lenka Malinová a Marek Šuba.
22. 12. hostí Pavel Kohl Lídu Pohankovou
29.12. navštívíme českou romskou komunitu v Anglii.
Téma hledání pokoje se odrazí v jednotlivých vydáních programu ***Na sobotní frekvenci Proglasu***, který je ke slyšení **každé sobotní ráno od 8:00.**
8. 12. mluví manželé Mirka a Leoš Káskovi o svých cestách do zemí třetího světa.
22. 12. se zase Kateřina Hodecová bude ptát Dity Targoszové na odpuštění.
29. 12. zase Petr Janoušek představí modlitbu jako jeden ze zdrojů pokoje.
A právě modlitbě bude dán větší prostor také ve sváteční vysílání.
Na Štědrý den v 16:00 budeme společně děkovat za příchod Božího Syna na tento svět.
26. 12. ve stejné době prosíme za pronásledovanou církev.
31. 12. se s vděčností ohlédneme za uplynulým rokem.
Svůj prostor mají v programu i ***záznamy bohoslužeb.***
Ta sváteční „půlnoční" je přichystána v záznamu ze sboru Církve bratrské v Praze-Šeberově od 22:00.
25. 12. v 10:00 je připraven záznam kázání Bohuslava Wojnara ze sboru Apoštolské církve v Českém Těšíně.
1. 1. v 10:00 – kazatel Roman Toušek z CB Havířov vzkazuje na počátku nového roku Radostné poselství „Odpustím jim jejich nepravost".

Sváteční dny dokreslí také rozhovory o pokoji. Téma **„pokoj lidem"** otevře **Lída Hojková** s teologem Jiřím Bukovským **na Štědrý den v 19:00**. O pokoji s Bohem mluví **Lucie Endlicherová** se starozákoníkem Jiřím Benešem **26. 12. v 19:00** a pokoje v srdci se dotkne **setkání Kateřiny Hodecové** s teoložkou Kateřinou Lachmanovou, které zazní **31. 12. v sedm večer.**
Hudební nabídka láká k poslechu alba Peace project z produkce Hillsongu (24. 12., 20:00), vánočních písní M. W. Smithe (26. 12., 17:00) nebo Rockové mše Daniela Kyzlinka a Jonga de Jonga (31. 12., 17:00). Do nového roku vstoupíme za poslechu hudebního pořadu o stvoření, který připravil Jaroslav Šíp.
Pamatujeme i na děti, které se mohou těšit na dávku nových příběhů a pohádek, samozřejmě o pokoji. Dětský čas je ve vysílání připraven **vždy v odpoledním programu po 13. hodině. Na Štědrý den** zavede Rádio 7 **po 14. hodině** své posluchače **za misionáři, kteří tráví Vánoce mimo domov.**
V 15:00 přiblížíme příběh bratrů Raškových, kteří hledali cestu k pokoji ve svém vzájemném vztahu.
Jak Bůh uvádí do pokoje neklidné lidské životy, o tom svědčí **vyprávění Pavly Chaloupkové,** ženy, **která se po 35 letech setkala se svým ztraceným synem. Její příběh odvysíláme 26. 12. v 15:00.**
A na závěr ještě perlička s **pozváním k poslechu silvestrovského vysílání – Tři konópci ve studiu a borec na konec**. To bude Silvestr se Štěpánem Matuškou, Chenzou Šedou a Ondřejem Vikem. **Startuje ve 22:00.**

INZERCIA

**Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov. Pokrývanie kostolných striech a veží. Aj na území Českej republiky. Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhoročnú záruku.
Kontakty: e-mail: reart007@gmail.com
Tel.: +421 35/659 31 39,
+421 905 389 162, webové stránky:
www.reart.eu**

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsievač 2019

Číslo 2 2019 – Já jsem tvůj Pán, tvůj Bůh, nebudeš si mne zpodobňovat	Uzávěrka 10. 12. 2018
Číslo 3 2019 – Já jsem tvůj Pán, tvůj Bůh, nebudeš zneužívat mého jména	Uzávěrka 10. 1. 2019
Číslo 4 2019 – Já jsem tvůj Pán, tvůj Bůh, budeš dodržovat den odpočinku	Uzávěrka 10. 2. 2019
Číslo 5 2019 – Já jsem tvůj Pán, tvůj Bůh, budeš ctít otce a matku	Uzávěrka 10. 3. 2019

TICHO DÝCHAM

Juraj Hovorka

do mysle vkráda sa mi otázka
prečo vôňa kvetov vädne
prečo stromy vyschýnajú
prečo hviezdy hasnú
prečo človek zomiera

sedím bez pohybu
a
pozerám sa na kvety
na tie voňavé kvety
na ten svit hviezd

či aj láska zvädne ako kvety
či aj nádej zbledne ako hviezdy
nie
láska ostáva
tá Božia

pýtam sa
či rozum môže pochopiť nesmrteľnosť
či rozum môže uchopiť nekonečno
či rozum môže zmerať Božiu lásku

aký rozmer má láska
akú silu má láska
ako dokáže prekonať nenávisť
ach Bože
čierne diery pohlcujú hviezdy
ale láska ostáva
tá Božia

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoš, Luboš Sleziak
Foto: © zoebg /Adobe Stock, © fazeful /evanto elements a archív redakcie.
Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.